Ἔτος Α'. 10 Ἰουλίου 1916 Ἀριθ. 38

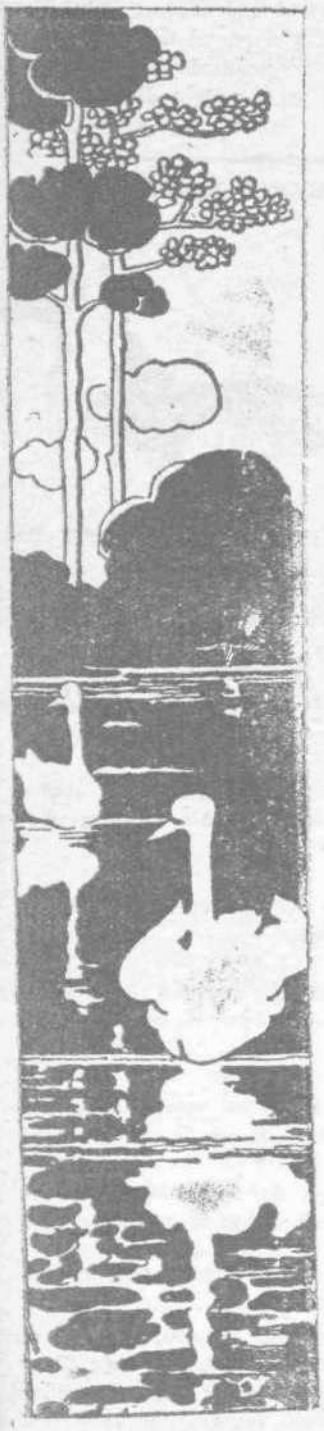

ΚΛΗΤΗΡ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

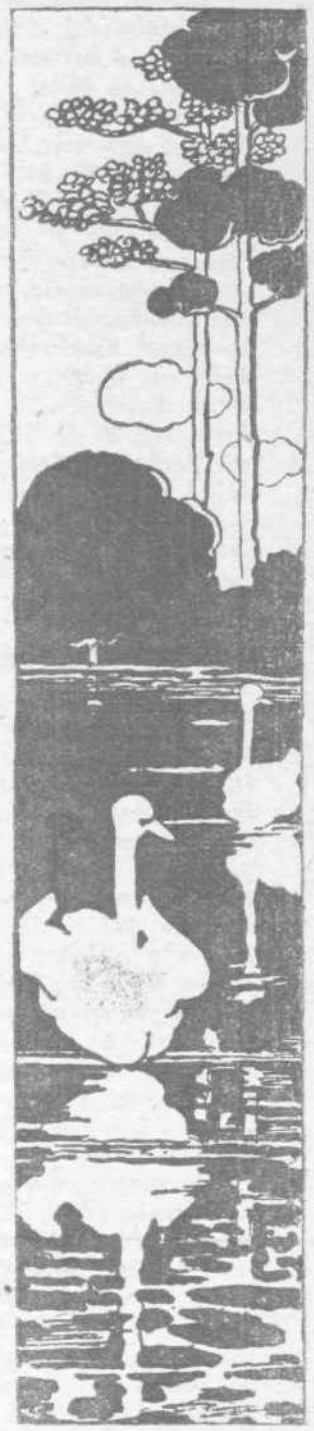

Ἡ Μ^ις ΝΤΟΡΟΘΥ ΜΙΝΤΟ

Ἡ ὁποία παίζει τὸν κυριώτερον ρόλον εἰς τὴν νέαν ἐπιτυχῆ ἐπιθεώρησιν τοῦ Λονδίνου, ποῦ παίζεται εἰς τὸ θέατρον «Ἀμπάσσαντωρ», «Μαλλιὰ - Κουβάρια». Χορεύει, τραγουδάει καὶ παίζει μὲ τόση χάρι καὶ τέχνη, ὥστε θάκανε καὶ τὸν μεγαλείτερο μισογύνη ἀκόμα νὰ στενάξῃ καὶ ν' ἀρνηθῇ τὰς παποιθήσεις του. Δύο νούμερα ὅμως, εἰς τὰ ὁποῖα τὴν βλέπετε στὴν εἰκόνα μας, κυριολεκτικῶς ξετρελλαίνουν τὸ ἀκροατήριον. Ὅτ αν παρουσιάζεται ὡς ἔξυπνο, κατεργάρικο, μόρτικο, σαρκαστικὸ ἀγόρι κλητὴρ γραφείου καὶ ὡς τσαχπίνα, κοκέτ, πεταχτή, χαριτωμένη δακτυλογράφος. Ἡ μὲς Μίντο ἔχει τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ποῦ λέγεται καὶ ὁμολογεῖται — εἶνε μόλις δεκαοκταέτις, ἄρχισε δὲ τὸ στάδιόν της ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι.

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,,

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Κληρονομέων τῆς «Ἀκροπόλεως»
Ἰδιοκτήτης: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

Ἔτος Α'. 10 Ἰουλίου 1916 Ἀριθ. 38

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ἀττικὸν πένθος

Πολὺ ὡμορφα ἐχαρακτήρισεν ἡ «Ἀκρόπολις» τὴν ἀπώλειαν τοῦ μαγευτικοῦ δάσους τοῦ Ταϊγέτου ὡς Ἀττικὸν πένθος. Εἰς τὴν γυμνότητα τοῦ ἀττικοῦ πεδίου ἦταν ἡ ὡραιοτέρα βάσις τὸ δάσος αὐτὸ ποῦ εἰς ὅσους τὸ ἐγνώριζαν μένει μιὰ φωτεινὴ ἀνάμνησις ἀδα σίλευτη, ἕνα ἀπαράμιλλο παιγνίδισμα φωτὸς, ἤσκιου, δροσιᾶς καὶ ἀρωμάτων. Πολλὰ ὥμορφα δάση στὴν Ἑλλάδα ἔχουν καεῖ. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καθημερινῶς διαβάζομεν περὶ πυρπολήσεως δασῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας. Δὲν εἶνε αἴσχος, ἡμεῖς, ἀπόγονοι ἀνθρώπων διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ὡμορφιὰ ἦταν θρησκεία, νὰ δείχνωμεν βάρβαρον, κανιβαλικὴν περιφρόνησιν καὶ ἀμάθειαν πρὸς τὸ ὡραιότερον στόλισμα τῆς φύσεως ; Τὸ εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν ἔργον τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης μας ὑπὲρ τοῦ δένδρου πρέπει ὅλοι νὰ τὸ συντρέξουν καὶ ἡ δημοσιογραφία καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ σύλλογοι καὶ ὅροι πολῖται γνωρίζουν πόσον ὠφελιμον καὶ πόσον ὠφέλιμον εἶνε τὸ δένδρον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ τὸ συντρέξῃ ἡ πολιτεία.

Ἡ πολιτεία δίδει τὸ κακὸ παράδειγμα

Ἂς μὴ ῥίπτωμεν ὅμως τὰς εὐθύνας ὅλας εἰς τὸν λαόν. Ἡ πολιτεία ὄχι μόνον δὲν φροντίζει διὰ τὴν μόρφωσίν τοῦ, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ του αἰσθήματος, ποῦ θὰ ἔκαμνε τὴν ζωήν του εὐτυχεστέραν καὶ ὡραιοτέραν, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς δίδει πρώτη τὸ κακὸν παράδειγμα. Πρὸ τετραετίας ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν περιῆλθενα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ποῦ ἔχουν τὰ ἱερά μας ἐρείπια. Πῆγα στὴ Σπάρτη καὶ ἐζήτησα νὰ ἴδω τὰ δύο περιώνυμα καὶ ἀπαράμιλλα μωσαϊκά, ἐξόχου τέχνης, τὴν «Ἁρπαγὴν τῆς Εὐρώπης» καὶ τὸν «Ὀρφέα». Ἐπειδὴ ἐρχόμουνα ἀπ' ἔξω, ὅπου οἱ ἄνθρωποι σέβονται καὶ φυλάνε σὰν τὰ μάτια των κάθε ἔργον τέχνης, ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἤβλεπα ἀπομονωμένα, κλεισμένα σ' ἕνα ἰδιαίτερο μουσεῖο μέσα σὲ γυαλὶ ἴσως, μὲ κάγκελα γύρω. Ἀντ' αὐτοῦ ξέρετε ποῦ τὰ εἶχαν ; Μέσα στὸ ἀκάθαρτο κατῶγι ἑνὸς σπηλιοῦ, ὅτε δὲ πῆγα ἐκεῖ ὁ σπηλονοικοκύρης μοῦπε νὰ περιμένω ἕνα βγάλῃ ἀπὸ πάνω κάτι σακκούλια, τὰ ὁποῖα δὲ θυμᾶμαι τί περιεῖχον μέσα, μὲ κατέβασε στὸ σκοτεινὸ κατῶγι, πῆρε ἕνα κουβᾶ μεγάλο γεμάτο νερό, τὸν ἔρριξε πάνω γιὰ νὰ φύγῃ ἡ σκόνη καὶ τὸ χῶμα καὶ μοῦ λέγει. «Ὁρίστε τὰ μωσαϊκά». Ἀλλ' ἦταν αὐτὸ μόνο ; Στὸ Μουσεῖο τῆς Σπάρτης βλέπετε πολύτιμα ἀνάγλυφα μὲ μεγάλα νούμερα ἀπὸ λαδομπογιὰ πάνω. Στὸ Μιστρᾶ, τὸ πολὺ τιμον ἐρείπιον τοῦ Βυζαντινισμοῦ, ὁ ὁποῖος περικλείει τὴς ὡραιότερες ζωγραφιὲς ποῦ βγῆκαν ποτὲ ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι, εἰς τὸ Μιστρᾶ μὲ τὰ αἰθερίας λεπτότητος μοναστήρια του εἶδα γίδια νὰ πατοῦν ἐλεύθερα μέσα σὲ μοναστήρια, εἶδα ἀμέλειαν, εἶδα ἀσέβειαν ποῦ μόνον εἰς λαοὺς ἀγρίους θὰπαντοῦσε κανείς. Στὴν Ὀλυμπία, ὅταν ἐπεσκέφθην τὸ Μουσεῖον τὸ εἶδα ἑτοιμόρροπο. Ὅταν λοιπὸν ἡ πολιτεία συμπεριφέρεται μὲ τέτοιον τρόπον εἰς ὅ,τι πολυτιμώτερον ἔχομεν, ποῦ θέλετε ὁ ἀμαθὴς καὶ ἄξεστος χωριάτης νὰ εὕρῃ τὴν γνῶσιν, τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἀποτρέψῃ, θὰ τοῦ σταματήσῃ τὸ χέρι ἀπὸ τοὺς βανδαλισμοὺς, τῶν ὁποίων συχνότατα ἔχομεν δείγματα ;

Οὐσιώδης διαφορὰ

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, μὲ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστα, θὰ ἴδητε πολλοὺς, τώρα μάλιστα ἀρχίζουν καὶ ἀρκεταὶ κυρίαι νὰ τὸ ἐφαρμόζουν, νὰ περιπατοῦν στὸ δρόμο μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι. Τὸ θέαμα δὲν κάμνει βέβαια καμμίαν ἐντύπωσιν. Εἶνε ἁπλούστατο καὶ κανεὶς δὲν τὸ προσέχει. Τὴν περασμένην ὅμως Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα ὅλοι οἱ διαβάται τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἐοάστισαν μὲ τὸ θέαμα ποῦ τοὺς φαίνονταν προτοφανές. Ἕνας Ἄγγλος μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα καὶ τὸ μπαστοῦνί του ὑπὸ μάλης διέσχιζεν ἀσκεπὴς τὴν λεωφόρον μὲ βιαστικὸ βῆμα. Τὸ θέαμα ἔκαμε τρομακτικὴν ἐντύπωσιν διότι δὲν κρατοῦσε στὸ χέρι του καπέλλο. Πολλοὶ ἔχασκον μὲ κατάπληξιν, ἄλλοι ἐγύριζαν κάθε λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ ἰδοῦν καλὰ τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ ἀνθρώπινον ὄν. Τὸ σοκάρισμα ἦτο γενικόν. Γιὰ φαντασθῆτε. Πάω, πάω, πάω. Σ' ἕνα γνωστό μου ποῦ καρφὼ θηκε καταμεσῆς τοῦ δρόμου καὶ κιττοῦσε μὲ κρεμασμένο στόμα τὸν Ἄγγλο, ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω , ὅτι ἴσως ὁ ἄνθρωπος ἔσχε τὴν πρακτικὴν ἰδέαν ἀντὶ νὰ κουράσῃ τὸ χέρι του κρατῶντας τὸ καπέλλο του νὰ τ' ἀφήσῃ στὸ δωμάτιό του. Ὁ φίλος μου ὅμως σήκωσε τὰ χέρια του διαμαρτυρόμενος μὲ τὴν παράλογον σκέψιν μου καὶ λέγει μὲ ὕφος ἀνθρώπου σοκαρισμένου. «Καλὲ τί λές. Γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα ;»

Τὸ μεθεπόμενον φύλλον

Μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον λήγουν αἱ ψηφοφορίαι τῶν ὑποψηφίων γενικῶν ἀντιπροσώπων. Εἰς τὰ μέχρι τοῦδε καταφθάσαντα ἀποτελέσματα ὑπάρχουν ἀρκετοὶ νομοὶ τῶν ὁποίων οἱ ψῆφοι εἶνε τόσον ὀλίγοι, ὥστε θ' ἀναγκασθῶμεν, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς, ν' ἀναβάλωμεν τὴν ψηφοφορίαν. Δηλαδὴ εἰς τοὺς νομοὺς αὐτοὺς θὰ ἐξακολουθοῦν οἱ ἀναγνῶσταί μας νὰ ψηφίζουν καὶ θὰ ἐκδοθοῦν ἀποτελέσματα μόνον ὅταν ἡ «Κυριακὴ» κρίνει, ὅτι οἱ ψῆφοίτων εἶνε ἱκανοὶ ὅπως ἀνακηρυχθοῦν ὑποψήφιοι. Νομὸς τοῦ ὁποίου ὁ πρῶτος ὑποψήφιος ἔχει ὀλιγωτέρους τῶν 2000 ψήφων δὲν θὰ ἀνακηρύξῃ εἰς τὸ 40ον φύλλον ἀντιπροσώπους.

Ἕνα ἱστορικὸν ὅπλον

Ἐπέρασαν δυὸ χρόνια καὶ ὅμως ἀκόμα ἡ Εὐρώπη ρημάζεται ἀπὸ τὸν σιδηροῦν, ἀναμμένον κλοιόν, ποῦ ὁλονὲν τὴν περισφίγγει περισσότερον. Καὶ ὅμως ἕνα πιστόλι ἄναρε τὴν τρομερὰν αὐτὴν πυρκαϊάν. Ποῦ κατεσκευάσθη τὸ πιστόλι τοῦ Γάβριο Πρίνιπιν ; Ποῦ κατεσκευάσθησαν αἱ σφαῖραι, αἱ ὁποῖαι ἐρόνευσαν τὸν Ἀρχιδοῦκα καὶ Ἀρχιδοῦκισσαν τῆς Αὐστρίας στὸ Σαράγεβο ; Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γράψῃ ὁλόκληρον ἐποποιΐαν γιὰ τὸ πιστόλι, αὐτό. Ὀνειρεύονταν τὰ κομμάτια αὐτὰ τὰ μολύβδινα τὸν προορισμόν των ; Ἤξερε κάθε μόριο ἀπὸ τὴς σφαῖρες ἐκεῖνες, καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ πιστόλι, διὰ τίνα τρομερὸν ρόλον τὰ προὼριζεν ἡ Μοῖρα ; Τὸ ὅπλον ἐκεῖνο ἔπρεπε νὰ κλεισθῇ μέσα σὲ μιὰ γυάλινην θήκη καὶ νὰ κατατεθῇ μέσα εἰς Μουσεῖον, ὅπως κατετέθη ἡ καρδιὰ τοῦ Σέλλεϋ ἢ τὰ δοτιᾶ κανενὸς μάρτυρος γιὰ νὰ τὰ βλέπουν αἱ μέλλουσαι γενεαὶ καὶ νὰ μελετοῦν τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὴν μοῖρά των, γιατὶ χωρὶς ἀμφιβολία κάποια τρομερὰ θεότης ἔπλασε τὴς σφαῖρες ἐκεῖνες.

ΜΙΚΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ὀραδὺς σύζυγος κάνει τὴν γρηγόρη σύζυγα...

***

Τὸ καλὸ συχνὰ πηγάζει ἀπὸ τὸ κακό. Τὸ μῆλο ποῦ ἔφαγεν ἡ Εὔα ἔδωσεν ἐργασίαν εἰς χιλιάδας ράπτας, ράπτριες καὶ καπελλοποιοὺς.

***

Ὁ Θεὸς βοηθεῖ τοὺς τιμίους — οἱ κλέπτες ὅμως βοηθοῦν τὸν ἑαυτόν τους μόνοι των.

***

Ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὰς φίλας της, ποτὲ ὅμως δὲν ἀνέχεται νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀλήθεια περὶ ἑαυτῆς.

***

Τὸ βαρόμετρον τοῦ ἔρωτος ἔπρεπε νὰ εἶνε πάντοτε δύο ὑπὸ σκάν.

***

Ἡ γυναῖκα ποῦ εἶνε ψεύτικη ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, ἐπιμένει ὅπως τὰ διαμαντικά της εἶνε πραγματικά.

***

Τὰ λόγια δὲν στοιχίζουν τίποτε — ὄχι ὅμως ἐὰν ὁ ὄλλος εἶνε δικηγόρος σας.

***

Ὁ πανδρευμένος ἄνθρωπος δύο πράγματα ἔχει μπροστά του διὸ τὸ μέλλον — διαζύγιον ἢ θάνατον.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Ἡ δασκάλα διηγεῖτο εἰς τοὺς μικροὺς της μαθητὰς τὰ τοῦ Κατακλυσμοῦ, καὶ τοὺς ἔλεγε πῶς ἐσώθη μόνον ὁ Νῶε ἐπειδὴ τῆς κιβωτοῦ καὶ καραλαβὰν μεθ' ἑαυτοῦ ἕνα ζευγάρι μόναν ἀπὸ κάθε εἶδος ζῴων, ὅταν εἰς τῶν μαθητῶν ἠρώτησε πῶς περνοῦσε τὸν καιρό του ὁ Νῶε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Κατακλυσμοῦ, ἡ δασκάλα σκεφθεῖσα νὰ δώσῃ μιὰ εὔκολη ἀπάντησι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια τῶν μικρῶν, ἀπεκρίθη.

— Ἴσως νὰ ψάρευε.

— Δὲν πιστεύω νὰ ψάρευε καὶ τόσο πολύ, λέγει τότε ὁ τετραπέρατος μικρὸς, ἀφοῦ δὲν εἶχεν εἰμὴ δυὸ σκουλήκια μέσα στὴν κιβωτό.

ΣΤΕΝΤΑΛ
ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἂν σᾶς ἀφήσῃ ἡ ἐρωμένη σας, ἡ ἀποκρυστάλλωσις ξαναρχίζει, καὶ κάθε τι ποῦ σᾶς προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν, κάθε εὐτυχία ποῦ βλέπετε ὅτι μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ ἡ ἐρωμένη σας, εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν οὔτε ἐσυλλογίζεσθε πλέον, σᾶς φέρει ἐν τέλει τὴν ὀδυνηρὰν αὐτὴν σκέψιν·

— Τὴν τελείαν αὐτὴν εὐτυχίαν δὲν θὰ τὴν ξαναιδῶ ποτέ, καὶ τὸ φταίξιμο εἶλε διό μου ποῦ τὴν χάνω.

Ἂν θελήσετε νὰ ζητήσετε τὴν εὐτυχίαν εἰς ἄλλου εἴδους αἰσθηματικὰς ἀπολαύσεις, ἡ καρδία σας ἀρνεῖται νὰ τὰς αἰσθανθῇ. Ὅσον καλὰ καὶ ἂν σᾶς ζωγραφίσῃ ἡ φαντασία σας τὰς φυσικὰς καλλονάς, ὅσον καὶ ἂν σᾶς μεταφέρῃ ἐπὶ ὠκύποδος ἵππου εἰς τὸ κυνηγὶ μέσα εἰς τὰ δάση τοῦ Δεβοὶνσάϊαρ, ἐσεῖς βλέπετε καὶ αἰσθάνεσθε καθαρὰ ὅτι δὲν θὰ εἴχατε μὲ αὐτὰ τὴν παραμικρὰν εὐχαρίστησιν.

Ἔχει καὶ το χαρτοπαίγνιον τὴν ἀποκρυστάλλωσίν του προκαλουμένην ἀπὸ τὴν σκέψιν περὶ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ποσοῦ ποῦ θὰ κερδίσετε.

Τὰ χαρτοπαίγνια τῆς αὐλῆς τὰ ὁποῖα τόσον ἀποζητοῦσαν οἱ εὐγενεῖς καὶ τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦσαν νόμιμα, ἦσαν ἐλκυστικὰ μόνον καὶ μόνον ὡς ἐκ τῆς ἀποκρυσταλλώσεως ποῦ ἐπροκαλοῦσαν. Δὲν ὑπῆρχεν αὐλικὸς ποῦ νὰ μὴ ἀνειρεύεται νὰ πλουτήσῃ γρήγορα ὡς ὁ Σουὶν ἢ ὁ Λωξὲν, οὔτε γυναῖκα εὔμορφη ποῦ νὰ μὴ βλέπῃ ἐξ ἀπάντου τὸ δουκᾶτον τῆς κυρίας ντὲ Πολινιάκ. Καμμία νομμόφρων κυβέρνησις δὲν μπορεῖ νὰ ξαναδώσῃ τὴν ἀποκρυστάλλωσιν ἐκείνην. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀντιφαρμακωτέρον τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Εἴδομεν ὅτι οἱ γείτονές των οἱ ἄγριοι δὲν γνωρίζουν σχεδὸν τί θὰ πῇ ἀποκρυστάλλωσις. Οἱ Ρωμαῖοι οὔτε εἶχαν ἰδέαν, καὶ ἂν εἶχαν, τὴν εὕρισκον μόνον εἰς τὸν σαρκικὸν ἔρωτα.

Ἔχει καὶ τὸ μίσος τὴν ἀποκρυστάλλωσίν του. Μολις ἀρχίσῃ κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ ἐκδικηθῇ, ξαναρχίζει νὰ μισῇ.

Ἐὰν κάθε πίστις, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει τὸ «παράλογον» ἢ τὸ «ἀνατόδεκτον», τείνει νὰ θέσῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς αἱρέσεως τοὺς παραλογωτέρους ἀνθρώπους, εἶνε καὶ τοῦτο ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς «κρυσταλλώσεως». Κρυστάλλωσις ὑπάρχει ὡς καὶ εἰς τὰ μαθηματικὰ (πάρετε παράδειγμα τοὺς τριγωνικοὺς τοῦ 1740) μέσα εἰς τὰ κεφάλια ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἀδυνατοῦν νὰ ἴδουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πρόχειρα ὅλα τὰ μέρη τῆς ἀποδείξεως ἐκείνου ποῦ πιστεύουν.

Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου σκεφθῆτε τὴν τύχην τῶν μεγάλων γερμανῶν φιλοσόφων, τῶν ὁποίων ἡ τοσάκις διατυπωνισθεῖσα ἀθανασία δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ διαρκέσῃ πέραν τῶν τριάντα ἢ σαράντα ἐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ τὸ διατί τῶν αἰσθημάτων, ὀ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ὁ νευνεχέστερος τῶν ἀνθρώπων φανατίζεται μὲ τὴν μουσικήν.

Δὲν εἶνε εἰς τὸ θέλημα τοῦ καθενὸς νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του ὅτι ἔχει δίκαιον ἀτέναντι τοῦ δεῖνα ὁ ὁποῖος τὸν ἀντιπορεύει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Διαφοραὶ ὡς πρὸς τὴν γέννησιν τοῦ ἔρωτος μεταξὺ τῶν δύο φύλων.

Αἱ γυναῖκες πάνονται μὲ τὸν καλὸν τρόπον. Ἐπειδὴ τώρα τὰ ἐννέα δέκατα τῶν συνήθων ὀνειροπολήσεων των εἶνε σχετικὰ μὲ τὸν ἔρωτα, μετὰ τὴν σύναψιν τῶν σχέσεων, αἱ ὀνειροπολήσεις αὐταὶ συγκεντρώνονται εἰς ἕνα καὶ μόνον ἀντικείμενον καὶ ἀρχίζουν νὰ δικαιολογοῦν τὸ τόσον ἔκτακτον ἐκεῖνο διάθημα, τὸ τόσον ὁριστικὸν, τὸ τόσον ἐναντίον εἰς ὅλας τὰς συνηθείας τῆς αἰδοῦς. Εἰς τὸν ἄνδρα ὅμως δὲν συμβαίνει τοῦτο. Ἔπειτα ἡ φαντασία τῶν γυναικῶν παρουσιάζει λεπτομερῶς καὶ μὲ πᾶσαν ἄνεσιν στιγμὰς τόσον τερπνάς.

Ἐπειδὴ ὁ ἔρως γεννᾷ τὴν ἀμφιβολίαν καὶ περὶ τῶν μᾶλλον ἀποδεδειγμένων πραγμάτων, ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ἥτις πρὸ τῆς οἰκειότητος, ἤτο τόσον εὐθυσία ὅτι ὁ ἐραστής της εἶνε ἀνώτερος τῶν ἄλλων, μόλις πιστεύσῃ ὅτι δὲν ἔχει πλέον νὰ τοῦ ἀνηθῇ τίποτε, τρέμει μήπως ἐκεῖνος ζητεῖ νὰ ἐναγοράσῃ καὶ μίαν ἀκόμη εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐρωμένων του.

Τότε μόνον γίνεται ἡ δευτέρα ἀποκρυστάλλωσις ἥτις, ὡς ἐκ τοῦ φόβου ὁ ὁποῖος τὴν παρακολουθεῖ, εἶνε κατὰ πολὺ ἰσχυροτέρα.

Ἡ γυναῖκα νομίζει ὅτι ἀπὸ βασίλισσα ἔχει γείνει σκλάβα. Ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ αὐτὴ κατάστασις ὑποβοηθεῖται ἀπὸ τὴν νευρικὴν μέθην ποῦ γεννοῦν αἱ ἐρωτικαὶ τέρψεις, αἵτινες γίνονται ἐντονώτεραι, ὅσον σπανιώτεραι εἶνε.

Τέλος ἡ γυναῖκα μπροστὰ εἰς τὸ κέντημά της, ἕνα ἔργον ἀνούσιον καὶ μόνον τὰ χέρια ἀπασχολοῦν, συλλογίζεται τὸν ἐραστήν της, ἐνῷ οὗτος, καλπάζων εἰς τὴν πεδιάδα μὲ τὴν ἵππον του, πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του μὴ τὸν στείλουν φυλακήν, ἂν διατάξῃ καμμίαν λανθασμένην κίνησιν.

Νομίζω λοιπὸν ὅτι ἡ δευτέρα ἀποκρυστάλλωσις εἶνε πολὺ ἰσχυροτέρα εἰς τὰς γυναῖκας, διότι ὁ φόβος εἶνε ζωηρότερος, ἡ φιλαυτία καὶ ἡ ὑπόλημψις διακανδυνεύουν, ἡ τοὐλάχιστον διότι αἱ ἀπασχολήσεις εἶνε δυσκολώτεραι.

Ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει ὁδηγὸν τὴν συνήθειαν νὰ εἶνε λογική, τὴν ὁποίαν συνήθειαν ἐγὼ ὁ ἄνδρας ἔχω ἀποκτήσει κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἐργαζόμενος ἐξ ὥρας τὴν ἡμέραν εἰς πράγματα ψυχρὰ καὶ λογικά. Καὶ ἐκτὸς τοῦ ἔρωτος ἀκόμη αἱ γυναῖκες ρέπουν εἰς τὸ νὰ ὁδηγῶνται ἀπὸ τὴν φαντασίαν των καὶ τὴν συνηθισμένην ἐξαψίν των.

Διὸ καὶ ταχύτερον παραβλέπουν καὶ ξεχνοῦν τὸ ἐλαττώματα τοῦ ἀγαπωμένου ὄντος.

Αἱ γυναῖκες τρομεραὶ στὴν συγκινήσεις ἀπὸ τὸ λογικὸν ἀπλούστατα. Ἀφοῦ ὡς ἐκ τῶν γελοίων συνηθειῶν μας δὲν ἀναλαμβάνουν καμμίαν σοβαρὰν ἀπασχόλησιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, «δὲν τῆς χρησιμεύει ποτὲ τὸ λογικὸν», καὶ δὲν τὸ θεωροῦν ὅτι χρειάζεται εἰς κάτι τι.

Τοὐναντίον μάλιστα τῆς εἶνε σπάνιστα ἐπιβλαβὲς, διότι παρουσιάζεται εἰς αὐτὰς μόνον διὰ νὰ τὰς ἐπιπλήξῃ διὰ κάποιαν διασκέδασιν ποῦ ἔκαμον χθές, ἢ διὰ νὰ τὴς συστήσῃ νὰ μὴ κάμουν ἀδρὸν καμμίαν ἄλλην.

Δώσατε εἰς τὴν σύζυγον νὰ κανονίσῃ τὰς ὑποθέσεις σας μὲ μισθωτὰς δύο κτημάτων σας, καὶ στοιχηματίζω ὅτι θὰ κρατήσῃ καλλιτέρους λογαριασμοὺς ἀπὸ σᾶς. Τότε σεῖς ὁ δεσπότης, κατησχυμένος, θὰ ἔχετε τοὐλάχιστον τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῆτε, διότι δὲν ἔχετε τὸ χάρισμα νὰ εἶσθε ἀγαπητός. Μόλις ἀναμιχθοῦν αἱ γυναῖκες εἰς σοβαρὰς ὑποθέσεις, κάμουν ἔρωτα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν. Εἰς τὴς μικροδουλειὲς καιχῶνται ὅτι εἶνε οὐσιωτέρεαι καὶ ἀκριβέστεραι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Τὸ ἤμισυ τοῦ μικροεμπορίου τὸ ἔχουν ἀναλάβει γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι τὰ καταφέρνουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς συζύγους των. Εἶνε γνωστὸν τὸ ἀξίωμα ὅτι, ὅσον μιλῇ κανεὶς περὶ ὑποθέσεων μὲ τὰς γυναῖκας, πρέπει νὰ μιλῇ μὲ μεγάλην — μεγάλην σοβαρότητα.

Τοῦτο συμβαίνει διότι εἶνε παντοῦ καὶ πάντότε διγασμένη διὰ συγκινήσεις. Πάρετε παράδειγμα τὰς διασκεδάσεις τῆς ταφῆς εἰς Σκωτίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Αὐτὸ ἦταν τὸ προσφιλές της καὶ ὡραῖον βασίλειον, καὶ ἐδῶ ἔχτισε τὰ ἀέρινά της παλάτια.— Ἡ νύμφη τοῦ Ἀαμερμοὺρ

Ἕνα κορίτσι δεκαὀκτὼ ἐτῶν δὲν ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του, δὲν δύναται νὰ σχηματίσῃ ἀρκετὴν ἀποκρυστάλλωσιν. Μορφώνει πόθους πολὺ περιωρισμένους, ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς πείρας ποῦ ἔχει περὶ τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ ἀγαπᾷ μὲ τόσον πάθος, ὅσον ἡ εἰκοσιοκταετὴς γυναῖκα.

Ἀπόψε διατύπωνα τὴν θεωρίαν ταύτην εἰς μίαν πνευματώδη γυναῖκα, ἥτις ὑποστηρίζει τὸ ἐναντίον.

— Ἡ φαντασία τοῦ κοριτσιοῦ δὲν ἔχει παγώσει ἀπὸ κανὲν δυσάρεστον πάθημα, καὶ τὸ πῦρ τῆς πρώτης γρότητος εὑρίσκεται ἐν ὅλῃ του τῇ δυνάμει. Εἶνε ἐυνατὸν λοιπὸν νὰ ἰσχηματίσῃ μέσα εἰς τὸν νοῦν της μία θελκτικὴν εἰκόνα, ὅταν τῆς τύχῃ ἕνας οἱοσδήποτε ἄνδρας. Κάθε φορὰ ποῦ θὰ συναντῇ τὸν ἐρωμένον της, θὰ ἀπολαύῃ ὄχι ὅ,τι εἶνε ἐκεῖνος ἀληθινὰ, ἀλλὰ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην εἰκόνα ποῦ ἔχει μορφώσει μέσα της... Ἀργότερα, ὅταν ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τὸν ἐραστὴν ἐκεῖνον καὶ πὸ ὅλους τοὺς ἄνδρας, ἡ πεῖρα τῆς θλιβερᾶς πραγματικότητος ἔχει ἐλαττώσει μέσα της τὴν δύναμιν τῆς ἀποκρυσταλλώσεως, καὶ ἡ δυσπιστία ἔχει κόψει τὰ πτερὰ τῆς φαντασίας της. Προκειμένου περὶ οἱουδήποτε ἄνδρὸς, ἔστω καὶ ἂν ἀποτελῇ θαῦμα τελειότητος, δὲν θὰ μπορῇ πλέον νὰ σχηματίσῃ μίαν τόσον γοητευτικὴν εἰκόνα. Δὲν θὰ μπορῇ λοιπὸν ν' ἀγαπᾷ μὲ τὸ ἴδιον πῦρ, καθὼς κατὰ τὴν πρώτην νεότητα. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν ἔρωτα ἡ μόνη ἀπόλαυσις εἶνε ἡ ψευδαίσθησις, ἡ εἰκὼν ποῦ θὰ σχηματίσῃ τυχὸν εἰς ἡλικίαν ἑξκοσιν ὀκτὼ ἐτῶν ποτὲ δὲ θὰ ἔχῃ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ ὑπέροχον ἐκείνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίζετο ὁ πρῶτος ἔρως εἰς ἡλικίαν δέκα ἐξ ἐτῶν, καὶ ὁ δεύτερος ἔρως θὰ φαίνεται πάντοτε ὡς ἐκφυλισμένον εἶδος.

— Ὄχι, κυρία. Ἡ παρουσία τῆς δυσπιστίας, ἥτις δὲν ὑπῆρχεν εἰς ἡλικίαν δέκα ἐξ ἐτῶν, θὰ προσδώσῃ προφανῶς διάφορον χρῶμα εἰς τὸν δεύτερον τοῦτον ἔρωτα. Κατὰ τὴν πρώτην νεότητα ὁ ἔρως μοιάζει μὲ ἀτέραντον ποταμόν, ποῦ παρασύρει πᾶν τὸ προστυχὸν εἰς τὴν ὁρμήν του, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τὸ ὅτι ἀδυνατεῖ ν' ἀντιστῇ. Ἀλλὰ μία τρυφερὰ ψυχὴ ἔχει συνείδησιν ἑαυτῆς εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ὀκτὼ ἐτῶν. Γνωρίζει ὅτι, ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη δι' αὐτὴν εὐτυχία εἰς τὴν ζωήν, πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς τὸν ἔρωτα. Μέσα εἰς τὴν ταλαίπωρον αὐτὴν καὶ τεταραγμένην καρδίαν συνάντεται τρομερὰ πάλη μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς δυσπιστίας. Ἡ ἀποκρυσταλλώσις προβαίνει βραδέως. Ἀλλ' ἐκείνη ἥτις ἐξέρχεται νικήτρια ἐκ τῆς τρομερᾶς αὐτῆς δοκιμασίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ψυχὴ ὑφίσταται κάθε εἶδος ταραχῆς εἰς τὴν ἀδιάκοπον θέαν τοῦ φοβερωτέρου κινδύνου, εἶνε χιλιάς λαμπροτέρα καὶ στερεωτέρα τῆς ἀποκρυσταλλώσεως ποῦ γίνεται εἰς ἡλικίαν δέκα ἐξ ἐτῶν, εἰς ἡλικίαν ἥτις ἔχει τὸ προνόμιον νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα ρόδινα καὶ εὐτυχισμένα..

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ» ΕΙΝΕ ΕΤΟΙΜΑ
ΠΟΣΑ ΘΕΛΕΤΕ ; ΜΕ ΠΟΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΑΣ ΘΑ ΑΝΤΑΛΛΑΞΕΤΕ .;
—ΠΕΣΤΕ ΜΑΣ

Η ΣΥΝΕΧΙΣΙΣ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΠΑΠΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΟΙΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ ΘΑ ΠΑΝΔΡΕΥΟΝΤΑΝ

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΑΙ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΑΙ ΑΓΛΑΙΔΕΣ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. - Αἱ τέσσαρες γνωστότεραι ἠθοποιοὶ τοῦ Λονδίνου θὰ σᾶς διηγηθοῦν τὰς προτάσεις γάμου ποὺ ἔσχον — φυσικὰ εἶχαν ἀπείρους, ἐννοοῦμεν ὅμως τὴς πλέον νόστιμες ἀπ' ὅλες, ἐκείνας ποὺ ἔκαμαν τὴν μεγαλειήραν ἐντύπωσιν εἰς αὐτὰς καὶ θὰ σᾶς διασκεδάσουν περισσότερον.

Ἡ μὶς ΦΥΛΛΙΣ ΝΤΑΙΡ

— ἡ ὁποία εἶνε μιὰ τῶν δημοφιλεστέρων ἠθοποιῶν τοῦ Λονδίνου σήμερα, ἔχει μιὰ πολὺ ἀστεία περιπέτεια νὰ διηγηθῇ.

— Ἔνα μπαλλιετάκι μέσα σὲ μιὰ ἀνθοδέσμη δὲν εἶνε τίποτε ἐξαιρετικὸν δέβαια, ἀλλὰ τὸ μπαλλιετάκι ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Δίψαμαι, ἀξιέραστος δεσποινίς, νὰ ἐλπίσω ἔστω καὶ ἓν μειδίαμά σου; Ἡ θέσις μου κάθε βράδυ εἰς τὸ θέατρόν σας εἶνε τὸ τελευταῖο κάθισμα, τρίτη σειρά, ἀριστερά».

Ἀκολουθοῦσαν ὕστερα μερικαὶ γραμμαὶ, αἱ ὁποῖαι περιέγραφον τὴν ἐξαιρετικὴν εὐτυχίαν ποὺ θὰ μοῦ ἔπεφτε ἂν ἐγινόμουν σύζυγός του.

Φυσικὰ δὲν εἶχα καμμιὰ δρεξι νὰ πανδρευθῶ, ἀλλὰ μὲ πέρασεν ἁπλῶς ἡ περιέργεια νὰ ἰδῶ πῶς ἦταν ὁ ἐπίδοξος μνηστήρ μου. Τὴν ἑπομένην λοιπὸν βραδυὰ, πρὶν ἀνοίξῃ ἡ αὐλαία, πῆγα νὰ κυτάξω ἀπὸ τὴν τρυπίτσα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ κυττάζουν τὸ κοινόν.

Καὶ ἰδοὺ, ὅτι εἰς τὸ τελευταῖον κάθισμα τῆς τρίτης σειρᾶς, ἀριστερὰ, βλέπω τὸν παχύτερο, πειὸ κομψεμένον καὶ ἀοχημότερον ἄνθρωπον, ποὺ μποροῦσα ποτὲ νὰ φοβηθῶ, ὅτι θὰ μοῦ πρότεινε γάμον. Εἶχεν ὕφος ὄχι μόνον βλακῶδες, ἀλλὰ φαίνονταν ἄνθρωπος, ποὺ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ καταλόβῃ ἐκτὸς ἴσως — ἂς εἶνε, καλλίτερα νὰ μὴ σᾶς πῶ. Ὁπωσδήποτε κατὰ τὴς βραδυὲς ποὺ ἠκολούθησαν, ἐπρόσεχα ἐπμελῶς νὰ μὴ ξανακυττάξω πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐπέρασαν ἀρκετὲς ἑβδομάδες, ξέχασα σχεδὸν τὴν περιπέτειαν αὐτὴν καὶ μόνον μιὰ βραδυὰ κατάλαβα τί εἶχα κάμει. Ξέχασα ὅτι τὸ ἀριστερὸ εἶνε δεξιὸ στὸ ἀκροστήριο καὶ τἀνάπαλιν. Καὶ ἐγὼ κυττοῦσι ἀπὸ τὴ σκηνὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ἐνῷ ἔπρεπε πρὸς τὰ δεξιά. Ἔτσι οὐδέποτε εἶδα τί πράμμα ἦταν ὁ θαυμαστής μου, ἐπειδὴ ὅταν τὴν ἐπομένην τῆς ἀνακαλύψεώς μου ἐκύτταξα εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ἀντὶ κυρίου, ποὺ θὰ μὲ κυττοῦσε μὲ μάτια θαυμασμοῦ καὶ λατρείας, εἶδα μιὰ γεροντοκόρη μὲ ψηλὴ τὴ μύτη, ἡ ὁποία μόλις ἡ ματιές μας διεσταυρώθησαν σούφωσε τὰ μάτια της.

Ὁ θαυμαστής μου λοιπὸν ἀπηλπίσθη; Δὲν ἔρχονταν πειὰ στὸ θέατρο; Μὲ ξέχασε; Ποιὸς ξέρει...

Ἡ ἠθοποιὸς μὶς ΙΣΟΒΕΛ ΕΛΣΟΝ

— μιὰ φορὰ ἐδέχθη μιὰ πρότασι, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ ξεχάσῃ. Ἂς σᾶς τὴν διηγηθῇ ὅμως ἡ ἰδία·

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ ποιὸν θὰ πανδρευόμουνα; Καθὼς θὰ γνωρίζετε, μία ἠθοποιὸς λαμβάνει πολλὰς προτάσεις εἰς γάμον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ σταδίου της, μερικαὶ τῶν ὁποίων εἶνε διασκεδαστικαί, ἄλλαι συγκινητικαί, ἀλλ' ὑπάρχει μία πρότασις, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ ξεχάσω. Ἀκοῦστέ την. Μιὰ βραδυὰ ἕνας νέος ἦρθε πάνω στὴ σκηνὴ μ' ἕνα θεωμάσιο μπουκέττο ἀπὸ χρυσάνθεμα ὁλόχρυσα στὰ χέρια του. Πῶς κατώρθωσε καὶ πέρασε τόσους διαδρόμους, διέφυγε τόσους κληῆρας καὶ γλύστρησε μπρὸς στὴ θύρα τοῦ καμαρινιοῦ μου, δὲν ξέρω. Ὁπωσδήποτε ὅμως μόλις ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν πρώτη πρῶξι γιὰ ν' ἀλλάξω, τὸν βρῆκα καρφωμένον ἐκεῖ. Ποτὲ πρωτήτερα δὲν εἶχα ἰδῇ τὸ πρόσωπό του, μοῦ εἶπεν ὅμως ὅτι ἔρχονταν τακτικὰ κάθε βράδυ στὸ θέατρο ἐπὶ δύο μῆνας μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ βλέπῃ νὰ παίζω, ἔπειτα δὲ τεντώνοντας τὰ ὥμορφα λουλούδια μοῦ τὰ προσέφερε μαζί μὲ τὴν καρδιά του καὶ μὲ τὸ χέρι του. Πτωχὸ παιδί. Ἦταν ἀληθινὸς εἰς τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ τοῦ ἐδήλωσα μὲ ὅσον καλλίτερο καὶ γλυκύτερο τρόπο μποροῦσα, ὅτι μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ δεχθῶ ὅ,τι μοῦ ζητοῦσε. Ἀπὸ τὸ βλέμμα στὰ μάτια του εἶδα πῶς κατάλαβε καὶ σιωπηλὰ μοῦ ἔδωσε τὰ λουλούδια σκύβοντας συγχρόνως τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἐγγίσῃ μὲ τὰ χείλη του ἕνα πέταλο.

Τώρα, κάθε φθινόπωρο, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων μου λαμβάνω πολλὰ λουλούδια καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ χρυσάνθεμα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐνθυμίζουν ὅτι ὁ νέος ποὺ μ' ἀγαποῦσε μιὰ φορὰ μὲ ξέχασε· πλέον καὶ ἐθεραπεύθη — πρὸς καλὸν δικό του ἢ δικό μου — δὲν ξέρω...

Ἡ ΚΑΡΙΝΑ

— ἡ, πρώτη χορεύτρια τοῦ θεάτρου τοῦ Κόβεντ Γκάρντεν, διηγεῖται τὴν ἑξῆς παθητικωτάτην ἱστοριαν.

— Δὲν θὰ μπορούσατε ἀκριβῶς νὰ τὸν ὀνομάσετε καμπούρην, μόνον ὁ ἕνας του ὦμος ἦταν λιγάκι ψηλότερος ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς δὲ ἐστέκετο μέσα εἰς τὸ Κατάστημα τῶν Ἀρχαιοτήτων, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διάφορα ἀγαλματάκια, μπαμπελὸ καὶ διάφορα ἄλλα παλαιὰ κομψοτεχνήματα ἴσως θὰ τοῦ ἐστέλνα συχνὰ ματιές συμπαθείας. Ἔμπαινα μέσα συχνὰ καὶ συνομιλούσαμε, παρετήρησα δὲ ὅτι τὰ γοῦστά μας καὶ αἱ ἰδέαι μας συνέπιπτον. Σιγὰ —σιγὰ συνήθισα κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσα ἀπὸ κεῖ νὰ μπαίνω μέσα γιὰ μιὰ σύντομη κουβέντα μὲ τὸν ἀνθρωπάκο αὐτὸν μὲ τὰ σοβαρὰ σταχτιὰ μάτια ποὺ ἀγαποῦσε τόσο τὰ ὡραῖα πράγματα.

Ἤλθεν ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου — πῶς ἤμαθε πότε ἦταν τὰ γενέθλιά μου δὲν ξέρω — καὶ λαβαίνω ἕνα πακέττο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Μόλις τἀνοιξα βρῆκα ἕνα μικρὸ ἀγαλματάκι χορεύτριας ἀπὸ πορσελάνη Σέβρ, τὸ ὡραιότερο ἀπὸ ὅσα εἶχα ἰδῇ ποτὲ τοῦ εἴδους του. Ἐνθουσιάσθηκα μόλις τὸ πῆρα στὰ χέρια μου. Μοῦ ἔμοιαζε μὲ τὸ δῶρο ἐπῆρχε καὶ ἡ ἑξῆς ἐπιστολή·

«Προσφιλεστάτη δεσποινίς. — Πρὶν σᾶς γνωρίσω ἡ μικρὰ αὐτὴ χορεύτρια, λόγῳ τῆς ὡμορφιᾶς της, ἦταν ἡ χαρὰ τῆς καρδιᾶς μου. Τὴν εἶχα ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια, οὐδέποτε δὲ θὰ τὴν πωλοῦσα εἰς συλλέκτας, πολλοὶ τὸν ὁποῖον μὲ παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς τὴν δώσω. Ὅταν ὅμως σᾶς ἐγνώρισα ἐξέχασα τὴν μικρὰν ἀπὸ πορσελάνην κυρὰ — τὴν ξέχασα ἐξ αἰτίας σας. Σᾶς ἔχω ἰδῇ νὰ χορεύετε, κάθε φορὰ ποὺ ἐχορέψατε καὶ νοιώθω ἐσκλαβώσατε τελείως τὴν καρδιά. Λατρευτὴ Καρίνα, σᾶς ἀγαπῶ. Θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου; Ἔχω μερικὲς οἰκονομίες — περίπου δέκα χιλιάδες λίρες— καὶ ἔχω νὰ σᾶς δώσω ὅ,τι χρειασθῆτε. Ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε, ἂν θέλετε νὰ μὲ νυμφευθῆτε σᾶς παρακαλῶ φορέσατε τὴν ἀσημένια σας ζώνη ἀπόψε τοῦ θὰ χορέψετε εἰς τὸ Κολίζιουμ. Ἔτσι θὰ καταλάβω ὅτι μπορῶ νὰ ἐλπίζω.

Λοιπόν. Ἐφόρεσα τὴν ἀσημένια ζώνη μου ἐκεῖνο τὸ Σράδυ; "Οχι. Τί ἔκαμε λέεα; Ἡ ἀσημένια ζώνη ἐω μετεβάλλετο εἰς δεσμὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἐσκέφθην νὰ ὑποβάλω τὴν ζωήν μου. Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ὅμως ἦτο, ὅτι — τέτοια εἶνε ἡ Μοῖρα — ἐπισκέφευσα τὴν νύχτα σπίτι μου βρῆκα τὴ θαλαμηπόλο μου, ἡ ὁποία μὲ δάκρυα στὰ μάτια μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν συγχωρήσω ἐπειδὴ κατὰ λάθος ἔσπασε τὴν ὥμορφη χορεύτριά μου τῆς Σέβρ. Πτωχὴ ἐκθρονισμένη βασίλισσα. Ἤθελα νὰ ξεσα ἂν καὶ ἡ καρδιά της συντρίβη.

Ἡ μὶς ΕΛΛΑΙΛΙΝ ΤΕΡΡΙΣ

—τῆς ὁποίας ὁ θαυμαστὴς περιμένει νὰ μεγαλώσῃ ἡ κόρη της γιὰ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἀκοῦστε δμως τι λέει ἡ ἰδια·

— Θέλετε νὰ μάθετε ποιὸς εἶν' ὁ ἄνθρωπος ποῦ θὰ παντρευόμουνα; Δύσκολη ἡ ἀπάντησις αὐτὴ, ἐπειδὴ, ὡς ἠθοποιὸς, ἔχω λάβει ἀπείρους προτάσεις γάμου διαρκοῦντος τοῦ σταδίου μου ἐπὶ σκηνῆς. Πολλοὶ ἄνδρες μοῦ προσέφεραν τὴν καρδιὰ καὶ τὴν χεῖρά των.

Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ ἀστειοτέρα πρότασις ποῦ μοῦ ἐνένετο ποτὲ ἦταν ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ εἰς τὸ Ἀλδγωνίτς. Ἦτο ἕνας νέος πολὺ ἐπίμονος. Κάθε μέρα εἶχα καὶ γράμμα του εἰς τὸ ὁποῖον μοῦ ἐξέφραζε τὴν ἀγάπη του καὶ μὲ καθικέτευε νὰ τὸν νυμφευθῶ. Κατ' ἀρχὰς πῆρα ὅλη τὴν ὑπόθεσι σ' ἀστεῖα καὶ πετοῦσα ἁπλούστατα τὴς ἐπιστολές του εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Αὐτουνοῦ ὅμως καφὶ δὲν τοῦ καίονταν ἂν τὸν ἐλογάριαζα ἢ ὄχι. Ἦταν δμως ἀπὸ κείνους τοὺς τύπους ποῦ δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐπιχωρήσουν ὅταν τοὺς ἔρθῃ μιὰ ἔμπνευσις στὸ κεφάλι καὶ γιὰ τοῦτο, ὅταν εἶδα πῶς ἄρχισε νὰ συχνόζῃ τακτικὰ εἰς τὸ καμαρίνι μου, ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσω ἕνα τέλος εἰς τὴν περιπέτειαν αὐτήν.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν εἶχα ἀποκτήσει τὸ κοριτσάκι μου, τὴν Μπέττυ καὶ ἔπαυσα νὰ ἀκούω τὸν θαυμαστήν μου. Τὴν πρώτη νύχτα ὅμως ποῦ ξαναπαρουσιάσθηκα στὴ σκηνὴ ἔλαβα τὸ ἑξῆς ἀπ' αὐτὸν γράμμα·

«Ἀγαπητὴ δεσποινὶς Τέρρις. — Συνετρίβη ἡ καρδιά μου σχεδὸν ὅταν ἐπληροφορήθην πρό τινος χρόνου ὅτι εἶσθε πανδρευμένη, ἀλλὰ κατέπνιξα τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς μου καὶ ἀποβλέπω μὲ ἐλπίδα εἰς τὸ μέλλον.

«Τώρα ποῦ ἔχετε κορίτσι, ἀπεφάσισα νὰ περιμένω μέχρις ὅτου μεγαλώσῃ γιὰ νὰ τὴν νυμφευθῶ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς μοιάζῃ καὶ θὰ γείνῃ σὰν κ' ἐσᾶς. Ἂν θέλετε νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ σᾶς περίμενω ἔξωθι τοῦ θεάτρου σας μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο».

Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τὸ γράμμα; Κουράγιο, ἔ; Ξαναείδατε πειὸ ἐπίμονο, ἀγύριστο κεφάλι;

***

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΟΨΙΣ

***

— Ἐλεονῶρα, γλυκειά μου, θέλεις νὰ γείνῃς ἰδική μου;

— Ποτέ.

Παῦσις.

— Τότε, θέλεις νὰ γείνω δικός σου;

***

ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΣ

Ἐπαρχιώτης (εἰσέρχεται μὲ ἀγανάκτησιν εἰς τὸ γραφεῖον ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδος. Πρὸς τὸν συντάκτην). Δὲ μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, γιὰ ποιὸ λόγο ἐβάλατε τὴν ἀγγελία τῆς γεννήσεως τοῦ δεκάτου παιδιοῦ μου εἰς τὴν στήλην τῶν «Δυστυχημάτων»;

Ὁ συντάκτης. Ὤ, Θεέ μου. Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν τὸ παρετήρησα. Ὁ ἀρχιεργάτης θὰ τὴν ἔβαλε σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Εἶνε, ξέρετε, παντρεμένος κ' ἔχει κι' αὐτὸς πολλὰ παιδιά...

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ 6

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Καὶ σὰν νὰ εἶχε κουρασθῇ ἀπὸ τὴν γυναῖκα, σὰν νὰ ἦταν ἄνθρωπος, ποῦ εἶχε ξοδέψῃ ὅλη του τὴν ζωὴ σὲ ὄργια καὶ ἤνοιωθε πλέον ἀρρωστο στὴν ἰδέα τῆς προσεγγίσεως τῆς γυναικός, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ περιμένῃ τὴν Πετρούλα ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὸ δωμάτιό του.

— Αὐτὴ μᾶς ἔλειπε τώρα, ἐσκέφθη.

Ἐντὸνθηκε γρήγορα κ' ;βγῆκε ἔξω. Ἐπῆγε σ' ἕνα Ζυθοπωλεῖο τῆς πλατείας τοῦ Συνιάγματος γιὰ νὰ φάῃ κἄτι, ἄλλὰ δὲνεῖχε καμμίαν ὄρεξι.

***

Δὲν ἔφαγε σχεδὸν τίποτε. Καὶ αὐτὸ τοῦ ἔκανε μεγάλη αἴσθησι, γιατὶ τὸ στομάχι του δὲν τὸ εἶχε συνηθίσει μὲ παραξενιές.

Ἦταν ἀκόμη τρεῖς καὶ μισὴ ἡ ὥρα. κ' ἔκανε μιὰ φοβερὴ ζέστη. Δὲν ἤξερε ποῦ νὰ πάῃ. Στὴν ἀρχὴ ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Λουκρητίδη στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας», ἀλλὰ ἀμέσως μετενόσε. Ἐκτὸς ποῦ ἦταν πολὺ νωρὶς καὶ ἴσως νὰ ἐκοιμάτανε ὁ θαυβακέμπορος τῆς Αἰγύπτου, ἡ ἰδέα πῶς στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ἔμενε ἐκείνη ἡ μυστηριώδης κόρη, τὸ φάντασμα τοῦ παραθύρου τῆς χθεσινῆς νύχτας, τὸν ἔκανε νὰ μὴν πάῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ φίλου του. Ἔπειτα ἐσυλλογίσθηκε πῶς ὁ Λουκρητίδης θὰ ἔφευγε ἐκεῖνες τὴς ἡμέρες καὶ θὰ ἰοῦ ζητοῦσε τὴν ἀπάντησί του στὴν πρότασι ποῦ τοῦ εἶχε κάνῃ. Καὶ ὁ Παῦλος δὲν θὰ εἶχε τί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Δὲν τὴν εἶχε διόλου σκεφθῇ τὴν πρότασι τοῦ Λουκρητίδη. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποῦ ἤξερε ἦταν, πῶς θὰ τοῦ ἐστοίχιζε πολὺ ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀθήνα. Ὁ Παῦλος εἶχε ἐλάχιστα ταξειδέψῃ. Ἔξω ἀπὸ τὴν πατρίδα του στὰ βουνὰ τῆς Πελοποννήσου, ὅπου εἶχε περάσῃ τὰ παιδικά του χρόνια— καὶ μερικὲς ἄλλες πόλεις τῆς Πελοποννήσου, τὴς ὁποῖες εἶχε ἐπισκεφθῇ σὲ διάφορες εὐκαιρίες, δὲν ἐγνώριζε ἄλλα μέρη. Ἡ Ἀθήνα ἱκανοποιοῦσε ὅλες του τὴς ἐπιθυμίες. Δὲν ἦταν ἀπὸ τ' ἀνήσυχα πνεύματα ποῦ λαχταροῦν διαρκῶς γιὰ ταξείδια,, γιὰ νέους τόπους. Ἡ ὥμορφη Ἀθήνα ἱκανοποιοῦσε ὅλες του τὴς ἐπιθυμίες, γιατὶ τοῦ εἶχε δώσῃ τόσο ἄφθονα τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν. Ἔπειτα ὡς πόλις τὸν ἤθελγε. Τὰ Φάληρα καὶ ἡ Κηφισιὰ τὸν ἐγοήτευαν. Στὸ Παλιὸ Φάληρο, ὅταν ἔτρωγε κανένα βράδυ στὸ ρεστοράν, κοντὰ στὴ θάλασσα, μὲ καμμιὰ παρέα φίλων του, ἦταν εὐτυχισμένος. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ φανταισθῇ μεγαλείτερη εὐτυχία στὸν κόσμο ἀπ' αὐτήν. Ἡ ἰδέα λοιπὸν πῶς θ' ἄφηνε ὅλην αὐτὴ τὴν εὐτυχισμένη πόλι, μὲ τὴς γνωριμίες του, μὲ τοὺς ἐρωτάς του, μὲ τὴς ἀναμνήσεις του, γιὰ νὰ πάῃ σ' ἕναν ἄγνωστο τόπο— ὅπως ἦταν γι' αὐτὸν ἡ Αἴγυπτος— τοῦ ἔφερνε πόνο. Ἀλλὰ πάλι μποροῦσε ἔτσι εὔκολα ν' ἀρνηθῇ μιὰ τέτοια θέσι ; Τέτοιες εὐκαιρίες δὲν παρουσιάζονται εὔκολα. Χίλια φράγκα τὸν μῆνα καὶ μὲ προϊστάμενον ἕνα φίλο του. Θὰ ἔπρεπε βέβαια νὰ δεχθῇ. Ἀλλὰ ἐδίσταζε ν' ἀποφασίσῃ καὶ ἡ ἰδέα, ὅτι ἔπρεπε γρήγορα ν' ἀποφασίσῃ, τὸν ἐστενοχωροῦσε. Ἐσκέπετο, ὅτι ἔπρεπε νὰ παρακαλέσῃ τὸν Λουκρητίδη νὰ περιμένῃ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες τὴν ἀπάντησί του, γιατὶ ἐπὶ τέλους δὲν ἦταν κ' εὔκολο πρᾶγμα αὐτό. Ἡ παραίτησίς του θὰ ἐσχολιάζετο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του.. Ἔπαιρνε διακόσιες εἴκοσι πέντε δραχμὲς τὸν μῆνα μόνο, ἀλλὰ ἦταν μία ἰσοβία θέσις, ἕνα μέλλον ἐξησφαλισμένο.... Ἔπειτα αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη νὰ γράψῃ καὶ τοῦ πατέρα του καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν γνώμη του. Ἀ, καὶ ἤξερε προκαταβολικῶς πῶς ὁ πατέρας του δὲν θὰ ἐδίσταζε οὔτε στιγμὴ καὶ θὰ τοῦ συνιστοῦσε νὰ σπεύσῃ νὰ δεχθῇ τὴν προσφερομένην θέσιν.

Ἐπιάσθηκε ἀμέσως ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. Θὰ ἔγραφε τοῦ πατέρα του. Ἔπρεπε μάλιστα νὰ τοῦ εἴχε γράψῃ. Ἀφοῦ ἐπλήρωσε στὸ γκαρσόνι τὸν λογαριασμό του, ἐζήτησε χαρτὶ καὶ μελάνι κ' ἔγραψε ἕνα σύντομο γράμμα τοῦ πατέρα του, ὅπου τοῦ ἐξέθετε τὴν ὑπόθεσι καὶ τοῦ ἐζητοῦσε τὴν συμβουλή του. Τὸν ἐπαρακαλοῦσε μάλιστα νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ τηλεγραφικῶς.

Ἔπειτα ἔγραψε δυὸ λέξεις τοῦ Λουκρητίδη καὶ τοῦ ἐζητοῦσε συγγνώμην ποῦ δὲν θὰ μποροῦσε σήμερα νὰ πάῃ νὰ τὸν ἰδῇ. Κάτι συγγενικὲς ὑποχρεώσεις— τοῦ ἔγραφε— τὸν ἀνάγκαζαν νὰ κάνῃ μερικὲς ἐπισκέψεις. Κι' ἔστειλε τὸ γράμμα στὴ «Μεγάλη Βρεττανίαν» μ' ἕνα λουστράκο.

Ὅταν εἶδε τὸν λουστράκο ν' ἀπομακρύνεται, ἐσηκώθηκε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν μπιραρία. Τοῦ εἶχε φύγει ἕνα βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος, γιατὶ εἶχε κάνῃ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς μίαν ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ Λουκρητίδη. Θὰ ἔκανε ὅ,τι τὸν ἐσυμβούλευε ὁ πατέρας του. Μόλις ἐπροχώρησε λίγα βήματα στὸ πεζοδρόμιο, εἶδε ἕνα μόνιππο νὰ περνᾷ ἄδειο. Τὸ ἐσταμάτησε καὶ εἶπε τοῦ ἁμαξᾶ νὰ τὸν πάῃ στὸ ταχυδρομεῖο. Ἤθελε νὰ ταχυδρομήσῃ τὸ γρηγορότερο τὸ γράμμα στὸν πατέρα του.

Ρίχνοντας τὸ γράμμα στὸ κιβώτιο, εἶπε ἀπὸ μέσα του. «Πήγαινε στὸ καλό», σὰν νὰ κατευνόδωνε τὸ γράμμα.

Μιὰ ξένη κοκόττα, βαμμένη, μὲ βαμμένα ξανθὰ μαλλιὰ, ποῦ ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἦσαν ἀπὸ κανναβόι, ἀλλὰ νέα καὶ μὲ σῶμα προκλητικό, βγαίνοντας ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο ἐπροσέρασε ἀπὸ κοντά του καὶ τοῦ ἔρριξε μίαν ἐπίμονη ματιά. Ὁ Παῦλος δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ σημασία, ἀλλὰ ἡ ματιὰ ἐκείνη τὸν ἠλέκτρισε λιγάκι. Ἐθυμήθηκε τὴν Πετρούλα. Ἦταν νωρὶς ἀκόμα, κι' ἂν ἤθελε μποροῦσε νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό του νὰ τὴν περιμένῃ.

Ἀναποφάσιστος ἀνέβηκε στὸ μόνιππο ποῦ ποῦ εἶχε πῇ νὰ περιμένῃ.

— Τράβα κατὰ τὴν ὁδὸ Σταδίου πρὸς τὸ Σύνταγμα, εἶπε σιὸν ἁμαξᾶ.

Ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ θ' ἀποφασίσῃ ποῦ θὰ πάῃ καὶ θὰ ἔδιδε κάποια διεύθυνσι στὸν ἁμαξᾶ.

Ἄ, τὸ εὑρῆκε. Θὰ ἐπήγαινε στὴν θειὰ-Βγενιά, νὰ δῇ τὸν Ἀντρέα νὰ δγοῦν μαζὶ περίπατο.

Ἡ θειὰ-Βγενιὰ ἦταν ἀδελφὴ τοῦ πατέρα του χήρα κ' ἔμενε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ χρόνια μὲ τὸν γυιό της τὸν Ἀντρέα καὶ τὰ τρία κορίτσια της, τὴν Ἀριάδνη, ἡ ὁποία ἦταν διπλωματοῦχος τοῦ Ἀρσακείου καὶ ἦταν διωρισμένη δασκάλα σ' ἕνα Παρθεναγωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Μαρίκα, μιὰ χαριτωμένη δεκαοκταετῆ κόρη, τὴν πειὸ ὥμορφη ἀπ' ὅλες ἡ ὁποία ἦταν μοδιστρούλα κ' ἐπήγαινε κ' ἐργαζόταν σὲ δι ἄφορα σπήτια καὶ τὴν Ἐλενίτσα, ἡ ὁποία ἐπήγαινε ἀκόμη σχολεῖο.

— Ἀμαξᾶ, σιοῦ Μακρυγιάννη θὰ μὲ πᾷς, ὁδὸς Φαλήρου.....

Κ' ἐσκέφθη.

— Θὰ τοὺς βρῶ ὅλους στὸ σπῆτι. Πόσο θὰ εὐχαριστηθοῦν νὰ μὲ ἰδοῦν.

Ἡ θειὰ-Βγενιὰ, ὁ Ἀνδρέας καὶ τὰ κορίτσια τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν Παῦλο. Ἐπήγαινε πολὺ σπανίως καὶ τοὺς ἰδῇ καὶ τὸ εἶχαν μεγάλο παράπονο. Ἅμα ἐπήγαινε καμμιὰ φορὰ, ἐγινόταν σωστὸ πανηγύρι. «Βρὲ, καλῶς τὸ παιδί μας, βρὲ καλῶς τὸ καμάρι μας.» τοῦ ἔλεγε ἡ θεία Βγενιά. Ἡ Ἐλενίτσα τοῦ ἔφερνε τὸν δίσκο μὲ τὸ γλυκὸ καὶ μὲ τὸ κονιὰκ, ἡ Μαρίκα τοῦ ἐτοίμαζε στὴν κουζίνα τὸν «βαρὺ πολὺ γλυκό» του, ἡ Ἀριάδνη ἐκρεμοῦσε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστοῦνι του, καὶ ὁ Ἀνδρέας— «ὁ φιλόσοφος ὁ Ἀνδρέας», ὅπως τὸν ἔλεγε ὁ Παῦλος— τοῦ ἐφώναζε ἀπὸ τὴν κάμαρά του, ποὺ ἐντυνόταν ἢ ἔκανε τὴν τουαλέττα του. «Αἴ, δὲν μᾶς καταδέχεσαι, κύριε.... Ποιὸς φοῦρνος ἐγκρεμίστηκε ;» Καὶ, ἐμφανιζόμενος μὲ μισοκουμπωμένες τὴς τιράντες του ἢ μὲ τὴς σαπουνάδες στὸ πρόσωπο, προσέθετε γελῶν. «Σοῦ πῆραν τὸ μυαλὸ ἡ κυρίες... Ἄφησε καμμιὰ καὶ γιὰ μᾶς, καϋμένε... Ὅλες δικές σου τὴς θέλεις ;»

Ἡ θειὰ-Βγενιὰ ἐπενέβαινε μὲ τὸ ἀγαθό της χαμόγελο.

— Μὴν τοῦ λὲς τέτοια πράγματα τοῦ παιδιοῦ.....

Ὁ Παῦλος ἐγελοῦσε εὐτυχισμένος.

Ἐμαζεύοντο ὅλοι στὴν αὐλοῦλα, ὅπου ἡΜαρίκα ἐπεριποιεῖτο πάντοτε μερικὰ λουλουδιασὲ μικρὲς γάστρες, κ' ἔπερναν τὸν καφὲ τους κουβεντιάζοντας. Ἔλεγαν τὰ νέα τῆς πατρίδος, ἐπείραζαν τὸν Παῦλο γιὰ τοὺς ἐρωτές του, ἔλεγαν πολλὰ καὶ διάφορα καὶ στὸ τέλος ὁ Παῦλος ἔβγαινε συνήθως μὲ τὸν Ἀντρέα, τοῦ ὁποίου ἡ συντροφιὰ τὸν ἔθελγε.

*Ὅσες φορὲς ἐπεσκέπτειο τὴν θειὰ-Βγενιὰ ὁ Παῦλος ἐθυμίτανε τὴν πατρίδα του. Ὁ Ἀντρέας εἶχε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἕνα μικρὸ κατάστημα—Καφεκοπτεῖον— στὴν ἀγορά. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα του, ἐπούλησε τὴν μικρὴ κτηματικὴ περιουσία τους στὴν πατρίδα κ' ἐπῆρε τὴν μητέρα του καὶ τὴς ἀδελφές του στὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τότε ἔμειναν στὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Φαλήρου μὲ τὴν αὐλοῦλα καὶ τὰ λουλούδια τῆς Μαρίκας. Ἐσπούδασε ἡ Ἀριάδνη, ἐτελείωσε στὴν ραπτικὴ ἡ Μαρίκα κ' ἐργάζοντο καὶ αἱ δύο. Ἐζοῦσαν ἥσυχα κ' εὐτυχισμένα καὶ κανένα καλοκαῖρι ἡ θειὰ-Βγενιὰ ἐπήγαινε στὴν πατρίδα μαζὶ μὲ τὴν μιὰ τὴς κόρη (πότε ἐπήγαινε ἡ μιὰ πότε ἡ ἄλλη) κ' ἔμενε κανένα μῆνα. Τοὺς ἐφιλοξενοῦσαν στὸ σπῆτι τοῦ Παύλου. Ἔτσι ἡ θειὰ-Βγενιὰ, ποῦ ἦταν ἀδελφὴ τοῦ πατέρα τοῦ Παύλου, ἀγαπιοῦσε τοὺς δεσμοὺς της μὲ τὴν πατρίδα. Καὶ τ' ὄνειρό της ἦταν νὰ παντρέψῃ καμμιὰ κόρη της στὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ περά

ΚΡΙΝΑ

Η χαριτωμένη ἠθοποιὸς μὶς Βεατρίκη Λίλλη, ἡ ὁποία μαγεύει τοὺς λονδινέζους κάθε βράδυ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν «Δείγματα». Ἡ μὶς Λίλλη παίζει ἐπίσης ἀνδρικοὺς ρόλους εἰς τὸ θέατρον καὶ τοὺς παίζει μὲ τόσην φυσικότητα καὶ ντύνεται τόσο ὄμορφα ὡς ἄνδρας, ὥστε ὅλοι ὁμολογοῦν, ὅτι εἶνε ἡ «καλλίτερα ἀνδρικὰ ντυμένη κυρία τοῦ Λονδίνου».

ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΤΗ ΜΥΓΑ...

Μιὰ παρέα ἀπὸ τέσσαρας, μετὰ τὸ θέατρο, πῆγαν στὸ Πανελλήνιο νὰ σουπάρουν. Ἡ δεσποσύνη Ἐλεονῶρα, μιὰ γεροντοκόρη πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη ἡ ἔξοδος, ἐπειδὴ εἶχεν ἔλθει χθὲς ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν ἦταν ἐνθουσιασμένη μὲ ὅλα καὶ κυττοῦσε γύρα της μὲ θαμβωμένα μάτια. Περισσότερο ἀπ' ὅλα τῆς ἔκανεν ἐντύπωσιν ἡ μουσική. Ἐνῶ λοιπὸν τὸ γκαρσόνι ἐστέκετο δίπλα στὸ τραπέζι περιμένον διαταγὰς, τὸν ἐρώτησε πῶς ἐλέγετο τὸ κομμάτι, τὸ ὁποῖον ἔπαιζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ὀργήστρα. Ὁ σερβιτόρος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ρωτοῦσε ἀμέσως καὶ θὰ τῆς ἔλεγε.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ἀπησχολήθη, δὲν κοτὼρθωσε νὰ ἐρωτήσῃ τὸ ὄνομα, ἡ δὲ γεροντοκόρη ἐξ ἄλλου εἶχε ξεχάσει τελείως τὴν ἐρώτησίν της καὶ ἔτρωγεν ἥσυχα, ὅτε ἔξαφνα αἰσθάνεται πάσω ἀπὸ τὸ κάθισμά της μιὰν ἀνδρικὴ φωνὴ νὰ τῆς ψιθυρίζῃ στὸ αὐτὶ μὲ γλυκυτάτην φωνὴν γεμάτην σεβασμόν.

— Σ' ἀγαπῶ σκληρά, σὲ λατρεύω.

— Πῶς τολμᾶτε. Θεέ μου, ἀνεφώνησε, γυρίζει καὶ ὅλέπει τὸν σερβιτόρο, γίνεται πειὸ κόκκινη, θυμωμένη τόσο, ποῦ ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τρέμων ἀπὸ τὸν φόβον του, μόλις κατὼρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ·

— Σᾶς εἶπα, δεσποινίς, τὸ ὄνομα τοῦ κομματιοῦ, ποῦ μὲ διατάξατε νὰ ἐρωτήσω.

ΜΩΡΕ ΟΡΕΞΙΣ

Ἕνας ἐπαρχιώτης (πρὸς τὴν κόρην του σταματῶν πρὸ ἑνὸς πρωϊνῆς τάξεως ξενοδοχείου). Γιὰ κύτια ἐκεῖ, Μελπομένη. Ἐδῶ γράφουν «γεῦμα ἀπὸ τὴς 12 μέχρι τὴς 7—5 δραχμὰς». Βρὲ, παιδί μου, νὰ καθήσωμε νὰ φᾶμε ἀπὸ τὴς 12 ἴσαμε τὴς 7 γιὰ πέντε μόνο δραχμὲς δὲν εἶνε κι' ἄσκημη δουλειά, ἔ ;

***

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΠΟΙΟΣ

Ἡ δεσποινὶς Πίφ. - Ξέρεις, ἀγαπητή μου, ψὲς τὸ βράδυ πέρασα τὴν πλέον περιπετειώδη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου. Εἴμεθα μὲ τὴ μαμὰ στὸ ρεστωράν, τὰ ἠλεκτρικὰ ἔσβυσαν ὅλα σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ ἀμέσως, ὅλως ἀπροσδόκητως, μὲ φίλησε, ἕνα φλογισμένο φιλὶ στὰ χείλη.

Ἡ δεσποινὶς Πάφ. - Ποιός σὲ φίλησε ;

Ἡ δεσποινὶς Πίφ. - Ὤ. Μήπως ξέρω ποιός ; Γιατί ρωτᾶς.

***

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ

Ἡ ἔκφρασις περιφρονήσεως ποτὲ δὲν ἔφθασεν εἰς τόσον βαθμόν, ὅσον εἰς τὴν ἐπιστολὴν, ποῦ ἔγραψεν ἐσχάτως κάποιος ἐπιχειρηματίας εἰς ἄλλον μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε μαλώσει. Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφεν οὕτω·

«Κύριε. — Ἐγὼ, ὡς κύριος καθὼς πρέπει, δὲν ἔχω λόγους ὅπως ἐκφράσω τὴν περὶ ὑμῶν γνώμην μου. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχα ἡ δακτυλογράφος μου, κυρία καθὼς πρέπει δὲν θὰ τοὺς ἔγραφε. Εὐτυχῶς ὅμως σεῖς μὴ ἔχων ἰδέαν ἀξιοπρεπείας δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ τοὺς μαντεύσετε.

***

ΟΠΟΥ Ο ΓΑΜΟΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ ΜΕ ΠΡΟΣΤΙΜΟΝ

Ὑπάρχουν μέρη καὶ σύλλογοι ὅπου ὁ γάμος θεωρεῖται παράπτωμα καὶ τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον μάλιστα. Κατὰ κανόνα, λ. χ. εἰς τὴν ἐν Ὀξφόρδῃ Σχολὴν Ὅλων τῶν Ψυχῶν, κάθε σπουδαστὴς θεωρεῖται παραβαίνων τοὺς κανόνας τῆς σχολῆς, ἐὰν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κλασσικῶν σπουδῶν του, νυμφευθῇ καὶ ὑποχρεοῦται ὄχι μόνον νὰ πληρώσῃ πρόστιμον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀφήσῃ ἕνα ἀναμνηστικὸν εἰς τὴν σχολὴν, τὸ ὁποῖον συνήθως εἶνε ἀργυροῦν κύπελλον.

Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀποτελῶν μέλος τοῦ Φοιτητικοῦ Σωματείου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἐὰν πληρώσῃ τὸ ἐξ 700 φράγκων πρόστιμον, οὐχ ἧττον ὅμως ἀποκλείεται ἀπὸ πολλὰ προνόμια, ποῦ ἔχουν οἱ ἀνύπανδροι συνάδελφοί του.

Ὑπάρχει καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἀνάλογος ὀργάνωσις τὸ Γιουνγκεζέλλεν Κλοῦμπ (Λέσχη τῶν Ἀνυπάνδρων) Ὁποτεδήποτε ἀναφερθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ συλλόγου τούτου, ὅτι ἕνα μέλος του προτίθεται νὰ νυμφευθῇ, ἀμέσως ὁ πρόεδρος μετὰ τοῦ τοῦ συμβουλίου καλεῖ τὸ μέλος τοῦτο εἰς ἀπολογίαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται καὶ τὸ ποσὸν τοῦ προστίμου, ποῦ θὰ πληρώσῃ κυμαινόμενον ἀπὸ 500 μέχρι 5,000 φράγκων.

Τὸ νοστιμώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἰς τὴν ἀνωτέρω λέσχη εἶνε ἡ χρησιμοποίησις τοῦ προστίμου. Τὰ χρήματα διατίθενται διὰ πλούσιον δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον παρακάθηται ὅλα τὰ μέλη τῆς λέσχης πενθηφοροῦντα. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὁ πρόεδρος ἀναγγέλλει μὲ συγκινημένην φωνὴν τὴν ἀπόφασιν δι' ἧς ἐκδιώκεται τὸ νυμφευθὲν μέλος, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἀρχίζουν νὰ μοιρολογοῦν καὶ νὰ θρηνοῦν τὴν δυστυχίαν τοῦ συντρόφου των μὲ πένθιμα ἐπιγράμματα καὶ τὰ παρόμοια.

ΔΙΔΥΜΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Αἱ Δ)δες Ροζίκα καὶ Γιάνσα, δύο χαριτωμένες γαλλίδες χορεύτριες, ποῦ χαλᾶνε κόσμο στὴ Νέαν Ὑόρκη. Εἰς τὰ προγράμματά των φέρονται ὡς αἱ «Ἀδελφαὶ Κοῦκλες» καὶ εἶνε ἀληθινὰ κοῦκλες, ὅπως θὰ σᾶς ἔλεγε μὲ βαθυτάτους στεναγμοὺς κάθε Νεογυορκέζος.

ΕΝΑ ΦΙΛΙ—ΑΛΛΑ...

— Ὥστε λοιπὸν μαλώσατε μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου, ἔ ; Κρῖμα. Καὶ ἦτο τόσο νόστιμο, χαριτωμένο κορίτσι. Ἀλλὰ τί ἔφερε τὴν ρῆξιν ;

— Ἕνα φιλάκι φίλε μου. Ἐπειδὴ ἐτόλμησα νὰ κλέψω ἕνα φιλάκι.

— Περίεργο. Κι' ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι θὰ μποροῦσε τέλος πάντων ἕνας ἄνθρωπος ἐλεύθερα νὰ φιλήσῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ καὶ νὰ τὰ χαλάσῃ μαζί της γιὰ ἕνα φιλί.

— Ναὶ, ἀλλὰ βλέπεις τὸ φιλὶ δὲν τὸκλεψα ἀπὸ τὴν ἴδια, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλη..

**

ΔΕΝ ΕΜΕΤΡΟΥΝΤΟ

Πίπης (εἰς τὸν Μίμην, ποῦ ψαρεύει). Καὶ πόσο ψάρια ἔπιασες ;

Μίμης. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ μετρήσω.

Πίπης. Δὲν μπορεῖς νὰ τὰ μετρήσῃς ; Ἀφοῦ δὲν ἔπιασες κανένα.

Μίμης. Γι' αὐτὸ, βρὲ ἀδελφὲ, δὲν μπορῶ νὰ τὰ μετρήσω. Τί νὰ μετρήσω.

ΤΟ 40ὸν ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

16 ΣΕΛΙΔΕΣ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΥΛΗΣ

ΠΟΛΛΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΡΩΜΑΤΑ

Εἰς τὸ 40ὸν φύλλον θὰ λήγουν αἱ ψηφοφορίαι. Ἐπίσης εἰς τὸ 40ὸν φύλλον θὰ ἴδητε πῶς θὰ μπορεῖτε πλέον νὰ δημοσιεύητε καὶ λογογραφήματά σας εἰς τὴν «Κυριακὴν», διότι προσεχῶς θὰ ἐκδίδεται ἡ «Κυριακὴ» εἰς

20 ΣΕΛΙΔΑΣ

Ἐκ τῶν ὁποίων τέσσαρες θὰ ἀφιερῶνται εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἰδιαίτερο σαλόνι ὅπου τὰ λογογραφήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ φιλοξενοῦνται ἔλευθέρως.

Κάτι πρωτότυπο, μοναδικό. Θὰ τὸ διαβάσητε εἰς τὸ 40ὸν φύλλον.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ

Ὁ πρίγκηψ τῆς Ὀυαλίας ἔχει ἰδεῖ ἀπὸ τὸν παρόντα πόλεμον ὅσον κανεὶς ἄλλος νεαρὸς ἀξιωματικός. Ὑπηρέτησε εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον μὲ τὸ σύνταγμά του, τὴν φρουρὰν τῶν Γρεναδιέρων, ἐπεσκέφθη ἐπίσης τὸ Ἰταλικὸν μέτωπον εἰς τὸν τομέα τοῦ Ἰζόντζο ἔοχε δὲ πολλὰς εὐκαιρίας νὰ παραστῇ εἰς ἐπιθεωρήσεις συμμαχικῶν στρατευμάτων. Ὁ πρίγκηψ εἶνε δημοφιλέσταιος παντοῦ, στὸ Παρίσι ὅμως ἰδίως οἱ Γάλλοι τὸν λατρεύουν. Διὰ τὰς καλάς του ὑπηρεσίας ἡ Α. Υ. ἐτιμήθη μὲ τὸν Στρατιωτικὸν Σταυρὸν, διάκρισις ἡ ὁποία θὰ τὸν ηὐχαρίστησε βέβαια πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε παράσημον ἀπὸ τὰ πολλὰ ποῦ φέρει.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

ΕΙΝΕ ΕΤΟΙΜΟΝ

ΚΑΜΕΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΑΣ

Ἐρωτήσεις σπαριαρισιές. Ἀναπτύξεις θεμάτων, ποῦ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσουν. Τὸ Λεύκωμα τῆς «Κυριακῆς» θὰ συνδέσῃ, θὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Κυριακῆς» μεταξύ των. Θὰ κάμετε γνωριμίες ποῦ οὔτε στὸ ὄνειρό σας δὲν θὰ βλέπατε. Σπεύσατε νὰ παραγγείλετε καὶ νὰ διαφημίσετε ὅτι ἐπιθυμεῖτε ἀνταλλαγὴν λευκωμάτων.

ΤΙ ΕΠΕΡΙΜΕΝΕ

Ὁ λοχίας ἐγύμνασε νεοσυλλέκτους τοῦ ἐπικοῦ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐφώναξεν εἰς ὅλους νὰ προχωρήσουν.

— Γιατί δὲν προχωρεῖς ἐσὺ μὲ τ' ἄλογό σου, βρὲ ; φωνάζει εἰς ἕναν ἔφιππον νεοσύλλεκτον, ποῦ δὲν ἐσάλευε.

— Τὸ ἄλογο, κὺρ λοχία ἦταν σ' ἀμάξι καὶ περιμένει ν' ἀκούσῃ τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ γιὰ νὰ προχωρήσῃ, ἦταν ἡ ἀπρόοπτος ἀπάντησις.

***

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Ἔξωθι ἑνὸς βιβλιοπωλείου τοῦ Λονδίνου κρέμαται μέγα τεμάχιον σχοινίου. Ὁ κόσμος μετὰ περιεργείας τὸ παρατηρεῖ ἀλλ' ὅταν διαβάζει τὴν ἐπ' αὐτοῦ σημείωσιν ἐννοεῖ. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ ἐπιγραφή.

«Ἂν εἰς τὴν γειτονιάν αὐτὴν ὑπάρχῃ κανεὶς βρωμερὸς σκύλος, ὁ ὁποῖος αὐτονομάζεται ἐκ πεποιθήσεως ἐναντίον τοῦ πολέμου καὶ ἀρνεῖται νὰ πολεμήσῃ διὰ τὴν ἀδελφήν του, τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνατουἰδοὐτὸσχοινίονδι' αὐτόν. Θέτω εἰς τὴν διάθεσίν του τὸ ὑπόγειόν μου καὶ τοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ κόψω τὸ σχοινίον παρὰ ὅταν τὸ πτῶμά του ψυχραν-θῇ.»

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ ΤΟΥ

Ἡ Ἀμερικανικὴ Μητρόπολις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ φιλοξενῇ τὴν Α. Υ. τὸν πρίγκηπα Κα-κου-καλάνι. Εἶνε ἡγεμὼν καὶ δεσπότης ἀπόλυτος μιᾶς νήσου τοῦ ἀρχιπελάγους τῆς Μαλαισίας καὶ μετέβη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην διὰ νὰ σπουδάσῃ — τί νὰ σπουδάσῃ ὁ ἄμοιρος — ... κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν γυναικείων ἐνδυμάτων. Ἐκίνησε ἀπὸ τὸ ἥσυχον βασίλειόν του καὶ μετέβη εἰς τὸν πολυθόρυβον νέον κόσμον διὰ νὰ μυηθῇ εἰς τὰ μυστήρια τῆς Παρισινῆς μόδας, νὰ γείνῃ μὲ ἄλλους λόγους μοδίστρος. Σᾶς φαίνεται παράδοξον ; Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, ἐξηναγκάσθη πρὸς τοῦτο, ἢ μᾶλλον τοῦ τὸ ἐπέβαλεν, ἐπὶ ἀπειλῇ ἀπεργίας τὸ χαρέμι του.

Ὁ πρίγκηψ ἐκτὸς τῆς ἄλλης του περιουσίας ἔχει δώδεκα ἀνάκτορα, τρεῖς χιλιάδας αἶγας καὶ δεκαεπτὰ συζύγους. Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ καὶ τὴν ὑπερτροφικὴν ὑγείαν του, δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἐπρονοοῦσε μιὰ ζωὴ πραγματικῶς χαρισάμενη. Ἀλλά... — Πόσα οἰκοδομήματα εὐδαιμονίας δὲν ἀνατρέπονται ἀπὸ ἕνα ἀλλά—. Ὑπὸ τὸ σεμνὸν ράσον τοῦ ἱεραποστόλου ἐνεφανίσθη μίαν ἐποχράδα ἡμέραν ὁ Σατανᾶς, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου ποῦ ἐγνώρισεν εἰς τὰς δεκαεπτὸ πριγκηπίσσας, ἐθεώρησε καλὸν διὰ νὰ προσελκύσῃ περισσότερον τὴν περιέργειάν των νὰ τῆς ἐπιδείξῃ καὶ ἕνα διβλίον, ποῦ περιελάμβανε τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς Παρισινῆς μόδας.

Ἡ θέα τῶν φιγουρινίων ἐπροκάλεσεν ἐπανάστασιν εἰς τὸ χαρέμιον. Αἱ δεκαεπτὰ Μαινάδες, χωρὶς νὰ χάσουν οὔτε στιγμὴν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν κύριόν των Εὐρωπαϊκὰς ἀμφιέσεις. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἠπείλησαν ὅτι θὰ ἔβαλλον κλειδὶ εἰς τὸν γυναικωνίτην καὶ δὲν θὰ ἐδέχοντο κανένα ἐντὸς αὐτοῦ. Ὁ καλοκάγαθος Κακουκαλάνης εἰς τὰς ἀρχὰς ἀπεπειράθη νὰ ἀντισταθῇ. Ἀντελήφθη ὅμως ταχέως ὅτι μόνον τὰ Εὐρωπαϊκὰ φορέματα θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπαναφέρουν τὴν ἐκ τοῦ χαρεμίου φυγαδευθεῖσαν εἰρήνην. Ἔλαβε τὴν μεγάλην ἀπόφασιν καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀμερικήν. Τώρα λαμβάνει μαθήματα κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς καὶ ἔχει σχηματίσει πεποίθησιν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ βασίλειόν του, τέλειος τεχνίτης, ὅπως τὸν περιμένουν αἱ ὀδαλίσκαι του.

Λησμόνησα νὰ σᾶς ἀναφέρω — καίτοι δὲν ἔχει μεγάλην σχέσιν μὲ τὸ θέμα μας — ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του φιλοξενεῖται εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ ἱεραπόστολος, ὅστις μὲ ὅλον τὸ σφρίγος τῶν εἴκοσιν ὀκτὼ ἐτῶν του προσπαθεῖ νὰ προσηλυτίσῃ εἰς τὸν χριστιανισμὸν τὰς δέκα καὶ ἑπτὰ πριγκηπίσσας.

***

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Η «ΚΥΡΙΑΚΗ» καὶ Η «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ»

ΘΑ ΕΚΔΙΔΩΝΤΑΙ

ΕΙΣ 16 ΣΕΛΙΔΑΣ

ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ-ΜΟΝΑΔΙΚΗΝ ΥΛΗΝ

ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

ΠΩΣ ΤΟ ΗΞΕΡΕ

Ντίνος (πρὸς τὸν ἀδελφόν του). - Ξέρεις, Γιάννη, μετακομιζόμεθα αὐτὲς τὴς ἡμέρες.

Γιάννης. - Πῶς τὸ ξέρεις ;

Ντίνος. - Δὲν εἶδες χθὲς, ποῦ ἡ μαμμὰ μ' ἄφησε νὰ σπάσω τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ καὶ δὲ μοῦτε ἔπειτα τίποτε ;

Η ΣΥΝΕΧΙΣΙΣ ΤΟΥ

ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗ

Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Κύριε σηντάκτα. Τέλος παντων ἄφτος ὁ Εὐροπαηκὸς πολεμος κατιντησε αηδια. Τόσον καιρο πασχη ο κόσμος που δὲν εχουν ζαχαρι ουτε πετρελεο ουτε σπαρτο ουτε τιποτε κε οι ἐντόλεμοι ἐξακολουθουν να κημοῦνται μέσα στὰ χαρακοματα κε να μη λαμβανουν ὑπόψη των ὅτι ολος ο ληπτὸς κοσμος υποφέρει. Κε **ὅμως ο πολεμος ἀφτὸς δι**κομα κε τας οικογενείας διαχορίζει. Χθες ὁ μπαμπας ηπε στὴ μαμα οτι ἑξετιας των περιστασεων κε του πολεμου δὲν μπορῆ να της ἀγοραση πεντε κατελα καλοκερινὰ ἀλα μονον δυο κε τοτε επρεπε νὰ βλεπατε τη μαμα που ἀγρίεψε κε εσηκοσε να σπάση τὸ ποτῆρι μὲ τὸ κρασὶ κε την επασαν τὰ νεβρικά της (επηδὴ ἡ μαμὰ υποφέρη σηχνὰ απο τα νεβρικὰ της) κε εσηκώθηκε κε ηπε πως δὲν θα ξανακαθήση στὸ τραπεζι ἀλα θα τρωη επανο κε ο μπαμπας της ηπε ποτὲ να μην καθηση θα τρωη ισηχότερος ης τὸ μέλον. Κε τότε εβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ φωνη η μαμὰ κε ἔτρεξε η Μαριγω μεσα κε τα λοιπὰ τὰ παραληπω επηδὴ δεν θελο να σας κουράσο. Κε για ολα ἀφτα φταη ο πολεμος, επηδη αν δὲν ηχαν ἀκριδήνη τὰ πράματα ολα κε ηταν κε περισότερες δουλειὲς ο μπαμπας θα της ἀγόραζε κε πέντε κε δεκα μάλιστα κατέλα της μαμας. Εὰν ομος οι μεγάλοι δεν μποροῦν να επηδληθουν ετρεπε εμης τὰ πεδιὰ νὰ ενοθοῦμε κε να ενεργήσομε οπος τεληση ο πόλεμος κε νὰ μὴ πηγενομε σχοληο κε να μὴ τρομε κε νὰ ἔνκα ταληψομε τὰς εστίας μας κε νὰ μη ἐπιστρεψομε πρν τεληόση ο πολεμος ο οποιος εγινε κουρασηκος κε εδαρεθηκε κανεις νὰ τὸν ακουη κε ηνε απελπισια κε σαχλος κε επρεπε νὰ λέγετε νευροπαηκὸς κε οχι εὐροπαηκὸς. Ασπασμοὺς πολοὺς απο τὴ μαμα (η οποια σηκοθηκε ἀπὸ τὸ κρεβατι) κε τη Λιλιτσα και ολους διατελὸ μετα πασης ιπποληψεος ολος ὑμέτερος

Κοντορεβιθούλης

ΠΟΥ ΝΤΥΝΕΣΘΕ ;

Συχνότατα τὸ φόρεμα δίδει τὴν πρώτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἄλλον. Πολλὲς φορὲς ἔπρο τιμήθη ὑπάλληλος εἰς ἐργασίαν, ἐπειδὴ ἦτο καλλίτερα ντυμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποῦ τὴν ἐζήτησαν. Δὲν εἶνε ἡ μόδα πάντοτε οὔτε ἡ ἀκριβὴ τιμὴ ποῦ πληρώνετε. Εἶνε ὁ ράπτης. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τί σᾶς ἠηγαίνῃ, τί πρέπει νὰ φορέσετε. Ἐλᾶτε εἰς τὸ κατάστημά μας καὶ θὰ τὰ ποῦμε. Μὴν ξεχνᾶτε Ι. Εὐθυμίου, Σοφοκλέους 8.

ΑΠΟ ΠΤΩΧΟΚΟΡΙΤΣΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

(Η ρωμαντική ζωή τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας)

Δὲν ὑπάρχει βασιλικὸν πρόσωπον σήμερα τοῦ ὁποίου ἡ βιογραφία ν' ἀποκαλύπτῃ ζωὴ τόσον πλήρη ρωμαντισμοῦ καὶ περιπετειῶν ὅσον ἡ τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας, ἡ ὁποία ἐσχάτως ἐώρτασε τὴν ἐννενηκοστὴν ἐπετηρίδα τῶν γενεθλίων της ἐν Φάρνμπορω Χίλλ, στὸ Χαμψάϊαρ τῆς Ἀγγλίας, ὅπου κατοικεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἡ αὐτοκράτειρα εἶδε τὸ μεγαλεῖον τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας καὶ εἶδε καὶ τὴν πτῶσίν της. Ἐγνώριζε τί θὰ πῇ νὰ εἶνε κανεὶς αὐτοκράτειρα ὑπερήφανος εἰς ἔνδοξον θρόνον καὶ ἐγνώρισεν ἐπίσης τί θὰ πῇ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ φεύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὅπου μιὰ φορὰ ἐθριάμβευε γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ εὕρῃ καταφύγιον εἰς τὴν φιλόξενον ἀγγλικὴν ἀκτήν.

Καὶ τώρα ποῦ τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῆς ζωῆς αὐτῆς πλησιάζει νὰ κλείσῃ, ἡ γηραιὰ αὐτοκράτειρα θρηνεῖ διὰ τὴν τρομερὰν σφαγὴν τῶν τέκνων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Βρεττανίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμε δευτέραν της πατρίδα. Ἐννοεῖται ὅτι μὲ ὅλον τὸν πόνον της, οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ ἀκραδάντως εἰς τὴν τελικὴν νίκην τῶν Συμμάχων.

Θὰ θυμᾶται τώρα καμμιὰ φορὰ βέβαια στὴ μονοξιά της τὰ παλιά της χρόνια ὅταν ἕνα ὄμορφο κοριτσάκι ζοῦσεν εἰς τὴν αἰωνίως ἡλιόλουστην Γρανάδαν τῆς Ἱσπανίας, ὅπου ἐγεννήθη. Ἦτο τὸ εἴδωλον τῶν γονέων της, οἱ ὁποῖοι ὀλίγον δέβαια ἐφαντάζοντο, ὅτι ἡ ὄμορφη Εὐγενία των μιὰ μέρα θ' ἀνήρχετο ἔνδοξον θρόνον. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἦσαν εὐγενεῖς καὶ εἶχον τίτλον. Ἡ Εὐγενία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο γνωστὴ ὡς ἡ κόμησα τοῦ Μοντιζῶ, τοῦ πατροῦς τῆς διαδεχθέντος τὸν τίτλον τοῦ προσφτέρου του ἀδελφοῦ. Ζοῦσαν ἐν τούτοις πολὺ στενοχωρημένοι, ἐπειδὴ ἦσαν πολὺ πτωχοί.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Δὲν εἶνε περίεργον ἀληθινά, ὅτι μιὰ ἡμέρα μιὰ Τσιγγάνα εἶπεν εἰς τὴν μητέρα τῆς Εὐγενίας ὅτι ἡ ὡραιοτάτη κόρη της θὰ γίνονταν κάποτε βασίλισσα; Φυσικὰ ἡ μητέρα της ἔσκασε στὰ γέλοια μόλις ἄκουσε τὴν προφητείαν αὐτὴν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Τὸ μόνον ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνεβάσῃ ὅμως καὶ εἰς θρόνον ἀκόμα ἦταν ἡ ὀμορφιά της, ἡ ἀπαράμιλλος ὀμορφιά της.

Ὁ Προσπὲρ Μεριμὲ τὴν περιγράφει εἰς ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν λέγων ὅτι ἦτο «θαυμασίως ὡραία, μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ ἤγαπα ὁ Τιτσιανός», ἐνῷ ἀργότερα ὁ Ἀμερικανὸς πρέσβυς ἐν Μανδρίτῃ ἔλεγε «ὡς γυναῖκα εἶνε τὸ τελειότερον πλάσμα ποῦ μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς ἢ νὰ φαντασθῇ».

Ὁ Ναπολέων Γ' ἠσθάνθη τί θὰ γίνονταν τὸ κορίτσι αὐτὸ εὐθὺς μόλις τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ γεμάτος ἐνθουσιασμὸν ἔτρεξε καὶ τὸ εἶπεν εἰς ὅλους τοὺς αὐλικούς του καὶ τοὺς φίλους του.

Ἀμέσως κάθε δυνατὸν ἐμπόδιον ἐτέθη εἰς τὰ σχέδια τοῦ αὐτοκράτορος. Ἡ οἰκογένειά του ἀντετάσσετο εἰς τὸν γάμον, οἱ ὑπουργοί του ἀντετάσσοντο. Ὅλη ἡ Εὐρώπη ἐνδιεφέρετο μεγάλως διὰ τὸ στάδιον καὶ τὸ μέλλον τοῦ νεαροῦ αὐτοκράτορος ἤ μᾶλλον ὅπως ἐλέγετο καὶ ἦταν τότε τοῦ πρίγκηπος προέδρου καὶ συνεπῶς ὅλη ἡ Εὐρώπη, σὰν ἕνας ἄνθρωπος, ἐπολέμει τὸν γάμον.

Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Ὅλος ὅμως αὐτὸς ὁ πόλεμος δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ Ναπολέαντος, τοῦ ὁποίου τὸ αἴσθημα ἐγίνετο καὶ ὁλονὲν μεγαλείτερο διὰ τὴν ὡραιοτάτην κόμησαν μέχρι ὅτου πραγματοποιῶν τὴν ὑπόσχεσίν του, τὴν ἐνμαφεύθη. Οἱ γάμοι των ἐτελέσθησαν μὲ πᾶσαν δυνατὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότητα τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου, τοῦ ἔτους 1853.

Ἡ ζωὴ τῆς Εὐγενίας ὅμως ὡς αὐτοκρατείρας δὲν ἦταν στρωμένη μὲ ρόδα. Ἡ κακογλωσσιὰ καὶ ἡ συκοφαντία τὴν περιεκύκλωσαν στενῶς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατώρθωσαν νὰ τῆς βροῦν ψεγάδι παρ' ὅλας των τὰς προσπαθείας.

Τρεῖς ἡ Εὐγενία ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Γαλλίαν· τῷ 1859 ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ εὑρέθη ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κατὰ τῆς Αὐστρίας ἐκστρατείαν· τῷ 1864, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ ἐπεσκέφθη τὴν Ἀλγερίαν καὶ τῷ 1870 — 71, διαρκοῦντος τοῦ Γαλλο-πρωσσικοῦ πολέμου.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἡ Εὐγενία ἀφωσιώθη ὁλοψύχως εἰς τὸ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ της ἔργον. Μετέβαλε σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ ἀνάκτορον τῶν Τυλερὶ εἰς καταφύγιον τῶν τραυματιῶν. Εἰργάζετο ἀόκνως ἡμέραν καὶ νύκτα πότε βοηθοῦσα τὸ ἔργον τῆς Ἀντιβασιλείας, πότε ἐργαζομένη ὡς νοσοκόμος. Ἡ Γαλλία ὅμως ἡττήθη. Αἱ ἡμέραι τῆς αὐτοκρατορίας ἐπλησίαζον εἰς τὸ τέλος των καὶ ἡ Εὐγενία ἦτο ἠγαγκασμένη νὰ ἐγκαταλείψῃ κρυφὰ τὴν χώραν της, τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησε. Ὡς σωτήρ της εἰς τὴν νεωτέραν Ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης ἐμφανίζεται ὁ Δρ Ἤβανς, ὁ ὁποῖος αὐτοπροσώπως τὴν μετεκόμισε μέσα στὸ ὀμάξι του μέχρι τῆς παραλίας.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἦσαν τραγικαὶ αἱ στιγμαὶ αὗται διὰ τὴν αὐτοκράτειραν, ἀλλὰ τῆς Εὐγενίας ὁ χαρακτὴρ ἦτο φιλοσοφικὸς καὶ ἰσχυρός. Ἐφύλαξεν ὡς τὸ πολυτιμότερον μέρος τῆς ζωῆς της τὰς ὑπερηφάνους ἀναμνήσεις της ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἑνώσῃ τὸν οἶκόν της μὲ τὸν τῆς Ἀγγλίας διὰ τοῦ γάμου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκηπος, τοῦ μόνου υἱοῦ της, μὲ τὴν πριγκήπισσαν Βεατρίκην, τὴν νεωτέραν θυγατέρα τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας. Καίτοι ὅμως ἡ βασίλισσα Βικτωρία συνεπάθει καὶ ἠγάπα τὴν αὐτοκράτειραν καὶ ἦτο ἡ μόνη βασίλισσα ἡ ὁποία τὴν ἐδέχετο ἐγκαρδίως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ γάμου της μὲ τὸν Ναπολέοντα, ἐν τούτοις ἡ ἕνωσις αὐτὴ δὲν ἦτο ἐφικτή. Καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πολιτικὴ ἀντετάσσοντο.

Δὲν ὑπάρχει ἐν τούτοις ἀμφιβολία ὅτι ὁ Αὐτοκρατορικὸς πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος ἔπεσε μαχόμενος ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ζουλοῦ τῷ 1879, ἐφλέγετο ἀπὸ ἀληθινὸν ἔρωτα διὰ τὴν πριγκήπισσαν Βεατρίκην καὶ ὅτι ἐγκαταλείπων τὰς ἀγγλικὰς ἀκτὰς διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πόλεμον ἀπεχαρέτα μὲ συγκίνησιν καὶ δάκρυα ὄχι μόνον τὴν ἀγαπημένην του μητέρα, ἀλλὰ καὶ τὴν πριγκήπισσαν ποῦ ἠγάπα καὶ τὴν ὁποίαν τοῦ ἠρνεῖτο.

Ἰδοὺ ἡ ρωμαντικὴ ἱστορία, ἡ ὁποία ἐξηγεῖ τὸν δεσμὸν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, ὁ ὁποῖος πάντοτε ὑπῆρξε μεταξὺ τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας καὶ τῆς πριγκηπίσσης Βεατρίκης. Οὐδέποτε ἡ αὐτοκράτειρα ἐγκατέλειψε τὴν πριγκήπισσαν. Τὴν θωρεῖ πάντα ὡς κόρην της, τῆς παρεχώρησε δὲ ὁλόκληρον περιουσίαν ὅταν ἐνμαφεύθη τὸν πρίγκηπα Ἑρρίκον τοῦ Μπάττεγιμπεργ. Ὅταν ἐγεννήθη τὸ πρῶτον τέκνον τῆς πριγκηπίσσης, τὸ ὁποῖον ἦτο κορίτσι, ὠνομάσθη Εὐγενία - Βικτωρία, ἡ δὲ αὐτοκράτειρα ἐδωρήσατο καὶ εἰς αὐτὴν ὁλόκληρον περιουσίαν ὅταν ἀργότερα ἐνμαφεύθη τὸν βασιλέα τῆς Ἱσπανίας Ἀλφόνσον.

Ἐκτὸς τούτου ὅμως ὁλόκληρος ἡ ἀπέραντος περιουσία τῆς Εὐγενίας θὰ μεταβιβασθῇ μετὰ θάνατον, συμφώνως πρὸς τὴν θέλησίν της, εἰς τὴν πριγκήπισσαν Βεατρίκην, ἡ ὁποία ἐθεώρει πάντα τὴν ἀτυχῆ αὐτοκράτειραν ὡς δευτέραν μητέρα της.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ

— Γιῶργο, λέγει ἡ Κα Ξοδευτοῦ εἰς τὸν σύζυγόν της· ἔχω χίλια δυὸ πράγματα περὶ τῶν ὁποίων ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀναφωνεῖ ὁ σύζυγός της· συνήθως θέλεις νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς γιὰ χίλια δυὸ πράγματα, ποῦ δὲν ἔχεις.»

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ

Ἕνας Αἰγυπτιολόγος καὶ ἕνας Ἀσσυριολόγος ἐφιλονείκουν.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, λέγει ὁ πρῶτος, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον ὑπερβῆ κατὰ πολὺ εἰς πολιτισμὸν τοὺς συγχρόνους των Ἀσσυρίους. Ἀφοῦ ἐγνώριζον τὸν ἠλεκτρισμὸν ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ σώματα, ποῦ εὑρέθησαν εἰς τόσα ἐρείπια ὅταν —

— Μπᾶ; ἀπεκρίθη ὁ Ἀσσυριολόγος· οἱ Ἀσσύριοι, φίλε μου εἶχαν προοδεύσει πειὸ πολύ. Ἐγνώριζον τὸν ἀσύρματον τηλέγραφον ὅπως τὸ ἀποδεικνύει ἄλλωστε ἡ παντελὴς ἔλλειψις συρμάτων εἰς τὰ Ἀσσυριακὰ ἐρείπια.

**

Κ Α Λ Ο—Ε;

Ὁ Θωμᾶς. - Μπαμπᾶ, οἱ ἱεραπόστολοι ἅμα πεθάνουν πᾶνε στὸν Παράδεισον;

Ὁ πατέρας. - Καὶ βέβαια.

Ὁ Θωμᾶς. - Ὅλοι οἱ ἱεραπόστολοι πᾶνε;

Ὁ πατέρας. Ὅλοι παιδί μου.

Ὁ Θωμᾶς. Καὶ οἱ καννίβαλοι;

Ὁ πατέρας. - Ἔ. Οἱ καννίβαλοι δὲν μποροῦν νὰ πᾶνε.

Ὁ Θωμᾶς. - Ἀλλὰ, μπαμπᾶ — τότε ὅταν ἕνας καννίβαλος φάῃ ἕναν ἱεραπόστολο πρέπει ἀναγκαστικῶς νὰ πάῃ στὸν Παράδεισο, ἔ;

**

ΘΕΑΤΡΩΝΗΣ ΡΕΑΛΙΣΤΗΣ

Ὁ ἠθοποιὸς (εἰς τὸν θεατρώνην)· - Πῶς φαντάζεσθε τέλος πάντων ὅτι μπορεῖ νὰ παίξω καλὰ ἀφοῦ εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν δὲν μοῦ ἔχετε οὔτε ἀληθινὸ φαγητὸ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ δείπνου;

Ὁ θεατρώνης (φωνάζοντας στὸν βοηθό του)· - Ἰζοδάννι, εἰς τὸ μέλλον, σὲ παρακαλῶ, νἄχῃς πραγματικὰ φαγητὸ εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ γεύματος, πραγματικὲς φλόγες εἰς τὰς σκηνὲς πυρκαϊῶν καὶ πραγματικὸ δηλητήριο εἰς τὰς σκηνὲς θανάτου.

**

Ο ΝΤΙΝΟΣ ΔΕΡΝΕΙ

Ἡ Κα Παπτάκη. - Ντίνο, παιδί μου, πάλι ἐπάλαιψες μὲ τὸ Θωμᾶ, ἔ; Θεέ μου. Τί ἀγάλια εἶν' αὐτά; Τώρα πρέπει νὰ σοῦ κάμω κανούργιο φορεσιά.

Ὁ Ντίνος. - Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε μαμμά. Ἔπρεπε νὰ ἴδῃς τὸ Θωμᾶ. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἡ μητέρα του θὰ πρέπει νὰ κάμῃ καινούργιο παιδί.

**

ΚΟΡΕΟΙ

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀπηλπισμένο βλέμμα σταμάτησε πρὸ τοῦ φαρμακείου μόλις εἶδε τὴ ρεκλάμα «Κόνις κορεκτόνος ἐνταῦθα», μπῆκε διαστικὸς μέσα καὶ λέγει εἰς τὸν φαρμακοποιόν·

— Λῶστέ μου, σᾶς παρακαλῶ, ἑβδομῆντα δκάδες ἀπὸ τὴν σκόνη γιὰ τοὺς κορεοὺς, ποῦ ἔχετε.

— Ἑβδομῆντα δκάδες; ἀπεκρίθη κατάπληκτος ὁ φαρμακοποιός. Ἑβδομῆντα δκάδες θᾶσαν ἀρκετὲς νὰ σκοτώσουν ὅλους τοὺς κορεοὺς στὴν Ἑλλάδα.

— Ἀκριβῶς, στέναξεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀπηλπισμένον βλέμμα· τοὺς ἔχω ὅλους στὸ κρεββάτι μου.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΦΜΑΝ

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ δόγης Φαλιέρος ὀρθιος ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου, ἀντέτασσε μεγαλοπρεπῆ ἀπάθειαν εἰς τὸν τρόμον ποῦ εἶχε καταλάβει τὴν συνοδείαν του, ὅταν δὲ ὁ Ἀντώνιος ἔρριψε τὴν ἁρπάγην του καὶ ἐπιάσηκε ἀπὸ τὴς ἁλυσοίδες τοῦ πλοίου, ὁ γερο-δόγης, ἐπανευρίσκων ὅλον τὸ σφρίγος τῶν νεανικῶν του χρόνων, ἐπήδησε μέσα εἰς τὴν βάρκαν μὲ εὐκινησίαν καὶ θάρρος τελείου ναυτικοῦ.

Ὅταν ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν ξηράν, δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δουκικὸν παλάτι, πρὶν ἢ ἀναπέμψῃ δέησιν εἰς τὸν οὐρανὸν, διὰ τὴν ὡς ἐκ θαύματος σωτηρίαν του.

Ὁ Ἀντώνιο, μετὰ τὴν πρᾶξίν του ἐκείνην ἠσθάνθη ἐνδόμυχον ἀγαλλίασιν καὶ ἀφοσίωσιν. Ἀπεσύρθη χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ κανεὶς καὶ βλέπων νὰ τοῦ ξαναζωηρεύουν οἱ πόνοι τῆς πληγῆς του ἀπὸ τὴν κούρασιν, ἐσύρθη πάλιν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ περιστύλιον τοῦ δουκικοῦ παλατιοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἕνας εὐγενὴς σωματοφύλαξ τὸν ἐπλησίασε, τὸν παρεκάλεσε νὰ σταθῇ εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ τὸν ὡδήγησε τρεκλίζοντα καὶ πονοῦντα, εἰς ἀκρόασιν τοῦ δόγη.

Ὁ Μαρίνος Φαλιέρος ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὸν σωτῆρά του.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ εἶπε, τὸ θάρρος ποῦ ἔδειξες δὲν θὰ τὸ λησμονήσω εἰς τὴν ζωήν μου. Ἡ ἀρετὴ πρέπει νὰ ταμιεύεται. πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ πουγγί, καὶ ἂν δὲν σοῦ ἀρκοῦν τὰ τριοχίλια χρυσᾶ τοεκίνια ποῦ ἔχει μέσα, μίλησε ἄφοβα. Σήμερα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτε. Ἀλλ' ἡ πρώτη μας αὐτὴ συνάντησις νὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία.

Τελειώνων τὰ λόγια αὐτὰ ὁ γερο-δόγης ἐφάνη κυριευμένος ἀπὸ ἀκατανίκητον συγκίνησιν. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν φλόγες καὶ τὸ αὐστηρόν του πρόσωπον ἐχρωματίζετο μὲ βαθειὰ κοκκινάδα.

Ὁ Ἀντώνιο δὲν ἐπρόσεξε τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην κατάστασίν του. Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε ἦτο ἡ χαρὰ ὅτι ἀπέκτησε μίαν μικρὰν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐθεωροῦσε ὅτι εἶχεν ἐπαξίως κερδίσει μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

Ι Ι

— Λοιπὸν, Φαλιέρο, τί παράδοξη μελαγχολία σ' ἔχει πιάσει; Τὸ χρυσὸ βάρος τοῦ στέμματος σοῦ ἐπλήγωσε ἀπὸ τώρα τὸ μέτωπο;

Ἡ ἀπότομος αὐτὴ ἐρώτησις τοῦ πατριάρκου Μποντοέρι ἐπάνω εἰς τὸ μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ τῶν δόγηδων ἀπήρεσεν εἰς τὸν γηραιὸν δόγην. Ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἐκλογή του ἦτο ἔργον τοῦ Μποντιέρι, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιρροὴ ἦτο μεγίστη.

Ὁ Φαλιέρος λοιπὸν ἀπέκρυψε τὴν δυσφορεσκειάν του, καὶ ἀπεκρίθη μὲ ἀφῃρημένον ὕφος, ὅτι αἱ ἀηδυχίαι του εἶχαν αἰτίαν τὰ δύο σκολα μέτρα ποῦ ἀπαιτοῦσεν ἡ ἀπειλητικὴ παρουσία τοῦ γενοβέζικου στόλου.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ εἶνε; ἐξηκολούθησεν ὁ Μποντιέρι; Μὰ εἶνε νὰ σοῦ ἀπασχολοῦν τὴν ψυχή σου τέτοιες λεπτομέρειες. Τὸ σχέδιον τῆς ἀμύνης τῆς Βενετίας θὰ τὸ συζητήσωμεν σὲ λίγο εἰς τὴν σύγκλητον, καὶ δὲν θἄχετε σεῖς καμμίαν εὐθύνην. Κι' ἐγὼ δὲν ἤλθα σήμερα νὰ σ' ;πισκεφθῶ γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν πόλεμο. Κάθε ἄλλο. Ἔρχομαι νὰ σοῦ προτείνω....γάμον

— Γάμον.. τί τρέλλα.. ἀνέκραξεν ὁ δόγης γυρίζων τὴν ράχιν εἰς τὸν συνομιλητήν του. Γάμον, μὰ τί μὲ κοροϊδεύεις, ἀγαπητέ μου. Ἔχω πολλὲς ἄλλες ἔννοιες στὸ κεφάλι μου. Ἡ ἡμέρα τῆς Ἀνολήψεως εἶνε μακρυὰ ἀκόμα καὶ ἴσα μὲ τότε, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι ἡ Ἀδριατικὴ ποῦ ἐλάμπουνε μὲ τὰς νίκας μου, θὰ δεχθῇ ὑπερήφανα τὸν ἀρραβῶνα ποῦ τῆς ρίχνει κάθε καινούργιος δόγης κατὰ τὴν ἀνάρρησίν του.

— Ἔ, ποιὸς σᾶς εἶπε γιὰ τὴν Ἀνάληψι καὶ γιὰ τὸν μυστηριώδη γάμον τῶν δόγηδων μὲ τὴν Ἀδριατικὴν; εἶπεν ὁ Μποντιέρι. Ἐνόμιζα, Φαλιέρο, ὅτι μιὰ φορὰ ποῦ ἀνῆλθες εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς ἐξουσίας, θὰ ἠθέλατε νὰ ἐκλέξητε ὡς σύζυγον τὸ ὡραιότερο κορίτσι τῆς γῆς.

— Στὴν ἡλικία μου, ἐψιθύρισεν ὁ δόγης. Μὰ δὲν εἶμαι τοσαρισμένος ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα; Καὶ ἔπειτα, πῶς μπορῶ νἀγαπήσω σὲ τέτοια ἡλικία; Θέλετε νὰ μὲ καταστήσετε γελοῖον;

— Εἰς τί ἐξηκολούθησεν ὁ Μποντιέρι. Εἶνε σωστὸ νὰ μετῶτε τὴν ζωὴν ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ ἀπὸ τὰ βάσανα; Ὀλίγων ἡμερῶν δόγης τῆς Βενετίας, αἰσθάνεσθε ἀπὸ τώρα νὰ βαρύνῃ πάρα πολὺ τὸ ξίφος εἰς τὸ χέρι σας; Καὶ ὅταν ἀναβαίνατε τὰ μαρμάρινα σκαλιὰ τοῦ δουκικοῦ παλατίου, ἠσθάνθητε τὰ γόνατά σας νὰ λυγίζουν ἀποκάτω ἀπὸ τὴν πορφύραν;

— Ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό;... ἀνέκραξεν ὁ Φαλιέρος μὲ βροντώδη φωνήν. Ὄχι, μὰ τὸν ἅγιον Μάρκον, δὲν ἔχω οὔτε τὸν βραχίονα ἀσθενέστερον, οὔτε τὸ χέρι ὀλιγώτερον στιβαρὸν, παρ' ὅσον εἰς τὰς καλυτέρας μου ἡμέρας. Ὅταν παρουσιασθῇ εὐκαιρία, θὰ τὸ δείξω.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μποντιέρι, ἔχετε τὸν καιρόν σας νὰ δρέψετε τὰ ὡραιότερα ρόδα τῆς ζωῆς καὶ ἂν ὑψώσητε εἰς τὸν θρόνον τὴν γυναῖκα ποῦ θὰ σᾶς προτείνω ἡ Βενετία ὁλόκληρος θὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι μπροστὰ εἰς τὴν ἐκλογὴν ποῦ θὰ ἔχετε κάμει.

Μὲ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μποντιέρι, ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν ἐξέγερσιν ποῦ εἶχε γαλβανίσει πρὸς στιγμὴν τὰ ὀγδοήκοντα χρόνια τοῦ δόγη, ἄρχισε νὰ τοῦ περιγράφῃ μὲ τὸν δελεαστικώτερον τρόπον ὅλας τὰς γοητευτικὰς τελειότητας ποῦ διέκριναν τὴν εὐγενῆ κόρην, τῆς ὁποίας δὲν ὑπελείπετο πλέον ἢ μόνον τὸ ὄνομα νἀποκαλύψῃ.

— Χέ, χὲ, ἄρχισε νὰ τρανυλίζῃ ὁ Μαρίνος καταγοητευμένος. Ποιὸς εἶνε ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ θησαυρὸς τῆς ὠμορφιᾶς ποῦ ἔρχεσθε νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε;

— Μὰ.... ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Μποντιέρι, διὰ τὴν μικρανεψιάν μου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ κάνω λόγον εἰς τὴν ὑμετέραν αὐθεντίαν.

— Διὰ τὴν ἀνεψιάν σας, Μποντιέρι; Μὴν ἐχάσατε τὸ μυαλό σας; Δὲν εἶνε ὑπανδρευμένη πρὸ πολλοῦ μὲ τὸν Μπρατούτσιο Νένολο; Ἤμουν κ' ἐγὼ στὸ γάμο της, καὶ τὸ θυμοῦμαι καλά.

— Σεῖς λέτε, αὐθέντα, διὰ τὴν ἀνεψιάν μου τὴν Φραντσέσκαν. Μὰ ἐγὼ σᾶς προτείνω τὴν κόρην της. Ὁ Νένολο, καθὼς ξέρετε, ἔσκοτώθηκε σὲ κάποια ναυμαχία. Ἡ χήρα του, ἀπαρηγόρητη, ἐπῆγε καλόγρια σ' ἕνα μοναστήρι τῆς Ρώμης, καὶ ἔτσι ἀνέλαβα ἐγὼ νἀναθρέψω τὴν μικρανεψιάν μου τὴν Ἀνουντσιάταν, εἰς ἕνα θελκτικὸ ἐξοχικὸ σπίτι, ὅπου ἐπεγάλωσε σὲ χάρες καὶ ὠμορφιὰ μπροστὰ στὰ μάτια μου. Σήμερα εἶνε-δὲν-εἶνε δέκα ἐννέα ἐτῶν. Θὰ σοῦ εἶνε ὑπάκουη σὰν παιδάκι, καὶ ἀφοσιωμένη σὰν σύζυγος ποῦ αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ εὐεργεσίαν μὲ τὴν ὁποίαν θὰ τὴν τιμήσετε.

— Νὰ σοῦ πῶ, θέλω νὰ τὴν ἰδῶ. Ποῦ εἶνε; ἀνέκραξεν ὁ δόγης, τοῦ ὁποίου ἡ φαντασία ἤναψε μὲ τὴν ἰδέαν μιᾶς τόσον εὐκόλου εὐτυχίας, ποῦ τοῦ ἔδαζαν στὸ χέρι.

— Μετά τινας ὥρας, ὅταν ἐτελείωσε τὸ συμβούλιον, ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον του τὸν μαγαρίτην τῆς καλλονῆς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ φιλόδοξος Μποντοέρι ἐστήριζε τὰς ἐλπίδας του. Εἰς τὴν θέαν του ἠσθάνθη μίαν ἀναταρχίλαν νὰ διατρέχῃ ὅλον του τὸ εἶνε.

Ἡ Ἀνουντσιάτα ἦτο πράγματι τὸ πλέον χαριτωμένο πλάσμα τῆς Βενετίας, καὶ ὁ Μποντοέρι τὴν εἶχε προσαρασκευάσει ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ παίξῃ. Ἡ ἄδολη ἐκείνη κόρη ἦτο ἀγγελικῆς ἀγνότητος. Ἡ παρουσία τοῦ ἡγεμόνος δὲν τῆς ἐνεποίησε καμμίαν στενοχωρίαν. Παρατηροῦσε χαμογελοῦσα τὴν ταραχὴν τοῦ δόγη, καὶ γονυπετήσασα διὰ νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι ποῦ τῆς ἅπλωσεν ἐκεῖνος τρέμων.

— Αὐθέντα, τοῦ εἶπε μὲ παιδικὴν φωνὴν, θὰ καταδεχθῇ ἡ χάρις σας νὰ μὲ θέσῃ εἰς τὸ πλευρόν του ἐπὶ τοῦ δουκικοῦ θρόνου; Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχής.

Τοὺς λόγους τούτους τῆς εἶχεν ὑπαγορεύσει ἐκ τῶν προτέρων ὁ Μποντοέρι. Δὲν ὑποπτεύετο τίποτε ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ γάμου, καὶ ἀπὸ τὴν τελετὴν αὐτὴν δὲν ἐννοοῦσε παρὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τῆς ἡγεμονίδος καὶ νἀπολαύῃ ὅλης τῆς λάμψεως τοῦ πλούτου καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως ποῦ στολίζει τὸν τίτλον ἐκείνον.

Ὁ δόγης ἔμεινεν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν. Ὅταν συνῆλθεν ἐκ τῆς πρώτης του συγκινήσεως, ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ γάμος του μὲ ἕνα κορίτσι, σχεδὸν παιδί, θὰ ἐφαίνετο γελοῖος εἰς τὸν λαόν.

Ἀλλ' ὁ Μποντοέρι, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας του, ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ καὶ συνεφώνησαν μαζὶ νὰ γείνῃ ὁ γάμος μὲ ὅλην τὴν μυστικότητα, καὶ κατόπιν μετά τινα χρόνον νὰ παρουσιάσῃ τὴν δόγησσαν εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ τὸν λαόν, ὡς σύζυγον τοῦ Φαλιέρου ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ι Ι Ι

*Ἕνας ὡραῖος νέος μὲ κομψὸν κοστούμι κάνει βόλτες εἰς τὸ Ριάλτο. Εἰς τὸ χέρι του ἀντηχεῖ ἕνα πωγγὶ γεμάτο χρυσᾶ τοεκίνια. Πηγαίνει, ἔρχεται, ὀταμαῖᾳ. Τὰ κινήματά του εἶνε ὀπαρμωδικὰ καὶ ἀνήσυχα. Ἔξαφνα φαίνεται ὅτι ἔλαβε κάποιαν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολὺν ὥραν κα

σκαλιὰ τῆς ἐκκλησίας, φωνάζουσα μὲ πνιγμένην φωνή.

— Παιδί μου, τί κακὸ σοῦ ἔκαμα καὶ μὲ κάνεις ἔτσι. Ἄχ ἂν ἤξερες...

Δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ, διότι ὁ πόνος τῆς εἶχε πιάσει τὴν φωνή.

Ὁ Ἀντώνιο σαστισμένος μὲ τὴν βαναυσότητά του, ἔσπευσε νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ κάτω ἀπὸ τὴν θολω τὴν πόλην. Ἔπειτα σκύβων ἐπάνω της τῆς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Συχώρα με, κι' ἐμεράνοισα γιὰ τὸ σφάλμα μου. Σὲ σένα ὀφείλω τὴν εὐτυχία μου καὶ ἂν δὲν μ' ἔβοηθοῦσες σύ, ὅταν ἐπέθαι να σχεδὸν τῆς πείνας ἐπάνω στὴς πλάκες τῆς Δουγάνας, δὲν θἄσωζα τὸ δόγη καὶ δὲν θὰ κέρδιζα τῆς τρεῖς χιλιάδες τὰ τσεκίνια. Συχώρα με, καὶ ἔλα νὰ μεράσωμε αὐτὰ ποῦ μᾶς στειλε ὁ Θεός.

— Κράτησέ τα παιδί μου, γιὰ τὸν ἑαυτό σου, εἶπε γλυκὰ ἡ γρηά. Ἡ εὐτυχία σου μοῦ ἀρκεῖ. Δὲν ἤσουν ἐσύ φτιασμένος γιὰ νὰ πολεμᾷς μὲ τὴ φτώχεια καὶ ἂν ἤξερες....

— Ξέρω, καλή μου γρηά, εἶπεν ὁ Ἀντώνιο, πῶς οἱ γονεῖς μου ἦσαν πλούσιοι. Τὸ θυμᾶμαι τοὐλάχιστον σὰν ὄνειρο ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἤμουν μικρὸ παιδάκι. Δὲν μοῦ λὲς λοιπὸν τίποτε νέο. Μὰ τί ὠφελεῖ νὰ συλλογιέται κανένας τὰ περασμένα, ἀφοῦ πᾶνε πιά, πεθάνανε;

— Κακομοίρη Ἀντώνιο, εἶπεν ἡ γρηὰ κατασυγκεκινημένη, ἄσ' τα τὰ περασμένα, ποῦ πεθάνανε, καὶ σκέψου τὸ μέλλον.

— Τὸ μέλλον, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιο. Αὐτὸ εἶνε ποῦ μὲ στενοχωρεῖ. Καμμιὰ φορὰ μὲ σφίγγει ἡ πίκρα, ὅταν μὲ παρασύρουν οἱ πόθοι τῆς δυστυχισμένης μου νεότητος. Ἄ, εἶμαι πολὺ δυστυχής.

— Παιδί, εἶπεν ἡ γρηά, φυλάξου ἀπ' τὰ ὄνειρά σου. Μετανοιώνει γρήγορα κανείς, ὅταν ἀκολουθεῖ τοὺς ἀνοήτους πόθους του. Μὰ ἔλα, ἀφοῦ εἶσαι καλὸς σήμερα, καὶ δὲν μὲ περιφρονεῖς πιά, ὁδήγησέ με ἕως τὴν ἀκρογυαλιά· Ἔχω ἀνάγκη νὰ πάω ἐκεῖ καὶ δὲν θὰ μετανοιώσῃς γιὰ τὸν κόπο σου.

Ὁ Ἀντώνιο ὑπήκουσε μηχανικῶς εἰς τὸν βραχίονα ποῦ τὸν τραβοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ

ΔΟΥΚΑ ΣΑΧΙΝΗ

— Αφότου καπνίζω σιγαρέτα «Ἄτλας» εἶδα τὴν ὑγεία μου καὶ τὴν ὠμορφιά μου.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ
ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης τὸ ἀπόγευμα, οἱ ψῆφοι οἱ σταλέντες πρὸς τὰ γραφεῖα μας δίδουν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα.

Εὐβοίας Ἀλέξ. Κ. Χριστοφίλης	»	1412
Δύο Ζιζάνια	»	380
Μνηστὴ Θανάτου	»	3156
Λακωνίας Ταϋγέτη Μανιατοπούλου	»	1437
Γεώργιος Γκῖτσος	»	942
Διονύσιος Τσιβάκος	,,	304
Θωμᾶς Β. Θωμᾶκος	»	364
Βασιλεὺς τῶν Λαῶν	,,	70
Γεωργακόπουλος	»	596
Λεωνίδας Λιακᾶκος	»	46
,,Φονικὸς Ἄρης''	,,	24
Κερκύρας Σ. Μπογδάνος	»	2658
«Μυῖγα»	»	2300
«Πεντάμορφη κόρη»	»	2339
Σπυρ. Μαρτίνης	»	138
Ἀντ. Λύχνος	»	2840
''Ἀφελὴς Καρδία,,	»	52
Θεσσαλονίκης Σάββας Παυλίδης	»	865
Ἰωάν. Δελληγιάννης	»	1325
Γ. Μπερδανόπουλος	»	4050
Λαζ. Ζέγας	»	049
Ἰωάνν. Στουγιαννάκης	»	680
Ἀντ̃ν. Ἀκτσελῆς	»	655
Καβάλλας «Θρᾷξ»	»	3167
Ἀθ. Οἰκονομίδης	»	585
Φρουρὸς Νέστου	»	1726
Χανίων Ἀπόστολος Ἀποστολάκης	»	2641
Νεράϊδα τοῦ Βουνοῦ	»	815
Ἡρακλείου Ἰωάν. Μεναδάκης	»	388
Βασίλ. Καλλονῆς	»	1441
«Παγωμένη Καρδιὰ»	»	61
Ἰωαννίνων Νικόλ. Δαλαμάγκας	»	1050
Ἰωάνν. Χατζημπῆρος	»	560
Ἰωάννης Παπᾶς	»	1420
Βίκτωρ Νιγρίν	»	1838
Λεων Ι. Μελᾶς	,,	220
Βίκτωρα Λευΐ	»	20
Ἰωάννης Ἀγγελίδης	,,	55
Κωνστ. Μιχαηλίδης	»	111
Μάρκος Παπαζήσης	»	6
Δημήτρ. Βατακάτσης	»	2
Σόλων Δόβας	»	1238
Σαλβατὼρ Λευΐ	,,	298
Γεώργιος Ι. Σακελλαρίου	,,	218
Στέφανος Βασιλάτος	,,	1869
Κοζάνης Ζήκων Ἀραμπατζῆς	,,	128
Ε. Δάφας	»	248
Δημ. Α. Χασάπης	»	804
Ἄρτης Γερμανικὸν ὑποβρύχιον	»	25
Κυκλάδων Ἐλευθ. Βατιμπέλλας	»	8186
Εὐάγγελος Τσεπαπαδάκης	»	765
Ὀρφανὴ τῆς Τήνου	»	653
Θεόδωρος Τίγκας	»	
Λέσβου Β. Παραδέλλης	»	989
«Ἥρως τοῦ Κιλκίς»	»	1691
Αντ. Περῆς	»	**15**
Μυτιλήνης Ἀπόστ. Γούτης	»	1245
Μιχαὴλ Πολυχρόνης	»	517
Περικλῆς Ραζῆς	»	300
Ἀν. Περῆς	»	890
Βασίλειος Παν. Παραδέλης	»	**1314**
Σύρου Σύλλ. ,,Ἀντιπολιτεύσεως,,	»	189
Σερρῶν Λευκὸς Ἄραψ ψήφους		622
Μαίρη Δημητρακοπούλου	»	**39**
Δράμας Δούκας Π. Θεοδωρόπουλος	,,	100
Φίλιππος Ἀναγνώστου	»	1729
Ἀργυροκάστρου Τιμ. Ντίλιος	»	404
Μικρὴ Κόρκορης	»	391
Εὐάγγελος Δ. Φάντης	,,	202

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους,

Ἰωάννην Σαργιάννην. Ψήφους σας προσεθέσαμεν «Δύο Ζιζάνια».

— Φαβορίταν. Δράμας. Ψήφοι προσετέθησαν Φίλιππον Ἀναγνώστου νομοῦ σας.

— «Ταξειδεύοντα ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον». Ψῆφοι προσετέθησαν Φίλιππον Ἀναγνώστου νομοῦ σας.

— Ἰωάννην Χατζημπῆρον, Ἰωάννινα. Ψήφους προσεθέσαμεν συμφώνως ἐπιθυμίᾳ σας εἰς Στέφανον Βασιλάκον νομοῦ σας. Τόμοι σᾶς στέλλονται ταχυδρομικῶς μόνον 5 Δεύτεροι καθότι πρώτης σειρᾶς ἐξηντλήθησαν. Μὲ πρώτην εὐκαιρίαν σᾶς στέλλονται.

— Παντελῆς Φείδης, Ἰωαννίνων. προσφέρει τῷ κ. Εὐαγγέλῳ Φείδῃ ψήφους 200.

— Ὁ «Ἑκατόχειρ» θωρηκτὸν «Ἄθως» προσφέρει εἰς «Μνηστὴν Θανάτου» Εὐβοίας 1000 ψήφους.

— Ὁ «Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν» προσφέρει εἰς «Μυῖγαν» Κερκύρας ψήφους 39. Σταλὲν διατελεῖ ὑπὸ ἔγκρισιν.

ΕΤΟΙΜΑ —ΕΤΟΙΜΑ —ΕΤΟΙΜΑ

ΠΟΙΑ ; ΠΟΙΑ ;

ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

Σπαρταριστὰ— Ἔξυπνα

Μοναδικὰ—Πρωτότυπα

Θὰ ἐνθουσιάσουν—Θὰ ξετρελλάνουν

ΤΟΤΕ ΩΣ... ΟΡΕΚΤΙΚΟΝ

Ὁ φαρμακοποιὸς (ρίχνων στὰ χέρια τοῦ ἀσθενοῦς τὸ γιατρικό). - Τὸ πέρνετε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. Ὕστερα ἀπὸ κάθε φαγητό.

Ὁ ἀσθενής (ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ χάσῃ μιὰ καλὴ εὐκαιρία). - Ἀλλὰ ξέρετε σὲ τί ἐποχὴ βρισκόμαστε. Ὑποθέσατε ὅτι δὲν τρώω τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα - ὅπως ἄλλος τε μοῦ συμβαίνει συχνά.

Ὁ φαρμακοποιός. - Τότε τὸ πέρνετε πρὶν ἀπὸ κάθε φαγητό. Ἄλλος, παρακαλῶ. Τί θέλετε.

Η ΣΥΝΕΧΙΣΙΣ ΤΟΥ

ΤΖΙΜ ΠΑΠΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΗΤΑΝ ΓΕΝΝΑΙΟΣ

Ὁ ὑπάλληλος. - Ξέρετε, κύριε, πῆγα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἀνεμίδου καὶ τοῦ εἶπα, ὅτι ἐννοεῖτε νὰ μοῦ ἐξοφλήσῃ ἐκεῖνον τὸν λογαριασμόν. Μ' ἔβαλε κακὴν κακῶς καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἂν ξαναπατήσω τὸ πόδι μου στὴ σκάλα του θὰ μοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ προϊστάμενος (ἀπειλητικός). - Εἶπε ἔτσι, ἔ; Ξαναπήγαινε ἀμέσως πίσω καὶ πές του πῶς ἂν νομίζῃ ὅτι τὸν φοβοῦμαι καθόλου εἶνε πολὺ ἀπατημένος.

ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΟΙ

Ὁ χωροφύλαξ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀστυνομίαν δυο ἡμερὰ κακοντυμένους ἀθλίους ἀλήτας, οἱ ὁποῖοι τοῦ φαίνονταν ὕποπτοι.

— Ποῦ κατοικεῖς ; ἐρωτᾷ τὸν ἕνα ὁ ἀστυνόμος.

— Πουθενά, ἀπαντᾷ ὁ ἀλήτης ἀπαθέστατα.

— Καὶ σύ ; ἐρωτᾷ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἄλλον.

— Στὸ ἴδιο μέρος, ἀπὸ χρόνια τώρα, ἀπαντᾷ ὁ δεύτερος ἀλήτης.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΙ

Κηφισσιά, 6 Ἰουλίου.

ΝΕΡΟ !

Ἐπεσκέφθην τὰ ὑδραγωγεῖα τοῦ Κοκκινᾶ. Πράγματι ἐκεῖ συντελεῖται κάποια ἔργασία σπουδαιοτάτη γιὰ τὸν διψασμένο Ἀθηναϊκὸ κόσμο.

Κάθε ὅμως καλὸ ἔχει καὶ τὰ φαρμάκια του.

Ἀνοίγονται πολλὰ πηγάδια εἰς τὸν Κοκκινᾶ, ἀδυνατοῦν τὴς φλέβες, τῆς πηγῆς τοῦ Κεφαλαριοῦ. Καὶ ὁ κίνδυνος ἀπειλεῖ. Σήμερα ἡ πηγὴ τοῦ Κεφαλαριοῦ ἔχει τὸ μισὸ σχεδὸν νερὸ ἀπὸ ὅ,τι εἶχε πέρυσι. Σὲ λίγες μέρες ἴσως τὸ νερὸ θὰ λιγοστέψῃ ἀκόμα. Καὶ φόβος ὑπάρχει μήπως κανένα πρωΐ, ποῦ ἡ διάφορες μπόνες μὲ τοὺς μικροσκοπικοὺς μπε μέδες κατεβοῦν στὴν πηγὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν πεύκων γιὰ νὰ δροσισθοῦν μὲ τὸ ἀθάνατο νερὸ τοῦ Κεφαλαριοῦ, εὕρουν τὴν πηγὴ κατάξερη καὶ τὴς πάπιες νὰ κράζουν θλιβερὰ εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας πρὸς τὸν κ. Μπενάκην.

— Μᾶς πήρατε τὸ νερό ! Μᾶς πήρατε τὸ νερό !

Τοὐλάχιστον τὸ νερὸ αὐτὸ νἄφθανε στὴν Ἀθήνα.... Ἀλλά.... Καϋμένες πάπιες. Καϋμένοι Ἀθηναῖοι.

Ο ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΗΣ

Τὴν μεγαλειτέραν συγκίνησιν κατὰ τὴν ὥραν τῆς πυροπαλίας τοῦ δάσους τοῦ Στροφυλιοῦ τὴν ἐδοκίμασεν ὁ Παπαβασίλης τῆς Κηφισιᾶς. Ὄχι πῶς φοβήθηκε γιὰ τὸν ἑαυτό του ἢ γιὰ τὰ κτήματά του, ἀλλὰ γιὰ τὸ καϋμένο τὸ ποίμνιό του. Γιὰ φανταυθῆτε τὰ καϋμένα προβατάκια τῆς Κηφισσιᾶς ἂν ἔκαιγο το, ὅταν ἡ τύχη ἔφερνε τὴς ἀχόρταγες φλόγες μέχρι τῆς Κηφισσιᾶς. Τί φοβερὸν θὰ ἦτο αὐτό..

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ φωτιὰ δὲν ἔφθασε στὴν Κηφισσιὰ καὶ ὁ Παπαβασίλης, διέταξε νὰ παύσουν αἱ κωδωνοκρουσίαι, καίτοι ἡ καρδιά του κτυποῦσε ἀκόμα, σὰν καμπάνα ἀπὸ τὸ φόβο της.

Τί θὰ γείνῃ ὅμως καὶ πόσες καμπάνες θὰ κτυπᾶνε, ὅταν τὰ ἀθῶα προβατάκια τῆς Κηφισσιᾶς πυρπολοῦν ἀπὸ τὴς φωτιὲς τῶν παραθεριζουσῶν Ἀτθίδων.

ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Μὴ νομίζετε ἐσεῖς οἱ ἀπαισιόδοξοι, πῶς στὴν Κηφισιὰ ἔχουμε μονάχα ἀκρίβεια. Μὲ συγχωρῆτε. Ἔχουμε καὶ θέατρο. Καὶ τί θέατρο. Καὶ τί θέατρο, Χριστέ μου.. Παίζει δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὴν «Σκοῦπα» καὶ τὸ «Σφῖξέ με».... Οἱ Κηφισιῶται διψασμένοι γιὰ θεάματα σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις γεμίζουν κάθε βράδυ τὸ θέατρον....ἀπ' ἔξω.

Προχθὲς κάποιο κορίτσι ἑκατέβηκε στὰς Ἀθήνας. Μόλις τὸ εἶδαν ἡ φιλενάδες του, τὸ ρωτήσανε.

— Πῶς τὰ περνᾶτε στὴν Κηφισιά ;

— Τρέλλα, Χρυσῆ μου.. Τρῶμε θαυμάσια, πίνουμε θαυμάσια, κοιμώμεθα σὰν μικρὰ παιδιὰ κ' ἔχουμε καὶ θέατρο.

ΠΩΣ ΤΡΩΜΕ..

Ἔχουμε τὴν τύχη ν' ἀναπνέουμε ἀέρα τῆς Κηφισιᾶς καὶ νὰ πίνουμε νερὸ τοῦ Πλατάνου, ἔχουμε ὅμως τὴν ἀτυχία νὰ μὴ μποροῦμε νὰ φᾶμε.

Ἐσεῖς ποῦ μένετε στὰς Ἀθήνας ὑψώσατε φωνήν. Οἱ δυστυχισμένοι οἱ Κηφισσιῶται θὰ πάθουν ἐξ ἀσιτίας. Δὲν βρίσκουν νὰ φᾶνε. Τὰ ξενοδοχεῖα μεσημέρι καὶ βράδυ εἶνε γεμᾶτα. Μὴ νομίσετε ὅμως πῶς ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἱκανοποιεῖ τὴν παραδαρμένη του. Ὄχι. Ἱκανοποιεῖ τὴν ἐκ τῆς πείνης ἐξαφθεῖσαν φαντασίαν του. Τρώγει μὲ τὴν φαντασίαν. Πληρώνει ὅμως τοῖς μετρητοῖς. Μιὰ μερίδα ψητὸ καὶ μισὸ μπουκαλάκι κρασί 5.50 ἐκτὸς τοῦ μπουρμπουάρ. Αὐτὰ ὅμως δὲν τὰ ἔφαγεν ὁ δυστυχὴς παραθερίζων. Τὰ εἶδε μόνον. Ποῦ νὰ τολμήσῃ νὰ τοιμήσῃ τὸ ψητό. Ἡ σκιὰ τῆς μακαρίτισσος ἀγελάδος θὰ τὸν ἀπειλήσῃ διὰ τοῦ τρομερωτέρου τρόπου.

— Ἔ. Τώρα ποῦ ἐφάγαμε, πᾶμε στὸ πάρκο. Εἶνε δὲ τὸ πάρκο δροσιὰ καὶ μοσχοβολιὲς χιλιῶν λογιῶν. Ἐμᾶς στὴν Κηφισιὰ μᾶς τρέφει ἡ δροσιὰ καὶ τὸ ἄρωμα.

Τί εὐαισθήτους ποῦ μᾶς ἔκανεν ἡ πεῖνα.

ΠΑΜΕ ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Κάθε νύκτα ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον Μελᾶ μαζεύονται δέκα εἴκοσι αὐτοκίνητα. Οἱ ἀριστοκράται μας ἐπισκέπτονται τὰ ἐρείπια τοῦ Ἀτατοῦ.

— Εἶνε μεγαλοπρεπὲς τὸ θέαμα τῆς καταστροφῆς. Πρέπει νὰ τὸ δῆτε, μοῦ ἔλεγε μιὰ χαριτωμένη μικρὴ, τῆς ὁποίας ἡ φαντασία εἶχεν ἐξαφθῆ ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τοῦ Ἀλλαίν καὶ τοῦ Πρεδᾶ.

— Ἔχουν καὶ τὰ ἐρείπια τὴν μεγαλοπρέπειά τους. Τὴν ποίησίν τους «Ἂν ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐμπρηστὴς, τοῦ Βασιλικοῦ δόσους νὰ δῆτε, ποῦ αὐτὸς θὰ εἶνε ποιητής. Ὡρισμένως.»

«Ὅσοι μεταξὺ τῶν Νέρ νὰ ἐπιχειροῦν τέτοιους μεγάλους ἐμπρησμοὺς δὲν εἶνε πειὰ τύραννοι. Εἶνε ποιηταί.»

Αὐτὰ ἔλεγε κουκλοειδὴς νεανίας στὴν συνοδό του. καθ' ἣν στιγμὴν ξεκινοῦσαν γιὰ τὸ Τατόϊ.

Δυστυχισμένα πεῦκα.. Ἀνάθεμα τὴν ὥρα, ποῦ μᾶς εἶπαν, πῶς ὅταν πάρετε φωτιὰ ἡ φλόγες σας ἀποτελοῦν θέαμα εὐχάριστο καὶ τὰ κάρβουνά σας ἐρείπια μεγαλοπρεπῆ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΥΙΔ

ΕΠΡΟΚΟΨΕ Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Μιὰ μέρα ἕνας χωριάτης παρουσιάσθη εἰς μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρείαν καὶ ἐδήλωσε ὅτι ἐπεθύμει ν' ἀσφαλίσῃ τὸ χτῆμά του καὶ τὸ σπῆτι ποῦ ὑπῆρχε μέσα.

— Εἶνε μικρὸ τὸ χωριό σας ; ἐρωτᾷ ὁ ὑπάλληλος.

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τί εὐκολίας—τί μέσα ἔχετε γιὰ νὰ σβύνετε μιὰ πυρκαϋὰ ἔξαφνα ;

Ὁ χωριάτης ἔξυσεν κάμποσῃ ὥρα τὸ κεφάλι του, ἔπειτα λέγει.

— Νὰ σᾶς πῶ— καμμιὰ φορὰ βρέχει.....

ΖΗΤΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ

Ἡ νέα. - Ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, ὅτι ζητῶ σύζυγον.

Ἡ κυρία. - Κ' ἔγώ.

Ἡ νέα. - Ἀλλὰ ἐνόμιζα, ὅτι ἔχετε σεῖς σύζυγον.

Ἡ κυρία. - Καὶ ποῦ ἔχω ; Ὅλη μου τὴ ζωὴ τὴν περνῶ ζητῶντας τὸν σύζυγό μου.

Ο ΕΚΘΡΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Ἀριθμητικῶς ὑπερβαίνομεν χωρὶς ἀμφιβολίαν κάθε ἄλλην ἐποχὴν ἀναφορικῶς μὲ τὰς χήρας. Οὐδέποτε στὸν κόσμο ὑπῆρχον περισσότεραι χήραι— εὔθυμοι χήραι, πρόθυμοι χήραι, κάθε εἴδους χήραι, ποῦ φαντασθῆ κανεὶς καὶ ποῦ δὲν θὰ ἐτόλμα ἐπίσης νὰ φαντασθῆ. Πραγματικῶς ἡ εὐχέρεια τοῦ διαζυγίου σήμερα ἔχει πολλαπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν χηρῶν. Καὶ ὅμως παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ βασίλεια τῆς χήρας δύει. Δὲν κατέχει πλέον τὴν περίβλεπτον θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχε στὰ παληὰ καλὰ χρόνια.

Ἡ «ἀριθμητικὴ χήρα», ὅπως γνωρίζομεν ὅλοι ἦτο εὐχερῶς ἡ περιφανεστέρα δημιουργὸς τῆς ἱστορίας. Ἦτο παντοδυνάμως ἀκαταγώνιστος. Ἡ λέξις «ὁρμὴ» φαίνεται νὰ ἐφευρέθη ἐπίτηδες ὅπως χαρακτηρίσῃ αὐτήν. Ἦτο ὑπέροχος, θριαμβευτική. Θὰ μπορούσατε νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θἄβαζε κάτω κάθε ἄλλον συναγωνιστήν.

Αἱ ἡμέραι αὗται ὅμως φαίνεται ὅτι ἐξέλιπον. Καθένις σήμερα, καθεμιὰ θέλω νὰ πῶ, ἀπὸ τὴ μικροῦλα ποῦ ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὴν κουκλίτσα της ἴσα με τὴν εὔθυμη γιαγιὰ ποῦ μανθνει καὶ ποῦ χορεει τὸ ωτερνιὲ ταγκὸ χωρὶς τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν προσπαθεῖ νὰ φανῇ ὁρμητική. Δὲν ὑπάρχει σήμερα οὔτε μιὰ μοναχὴ στιγμὴ εἰς τὴν ζωὴν πάσης ἀντιπροσώπου τοῦ ὡραίου φύλου— ἀνεξαρτήτως ἡλικίας — κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐθεωρεῖ ὅτι εἶνε πρέπον καὶ ἁρμόζει νὰ φαίνεται σεβαστὴ ἢ γηραιὰ ἢ νὰ ἀντιπαρέρχεται τὸν πειρασμὸν τῆς δημιουργίας θαυμαστῶν.

Καὶ ἔτσι ἡ δόξα τῆς χήρας ἐπεσκιάσθη ὅ,τι τὴν διέκρινε ἀρχίζει νὰ καθίσταται κοινὸν καὶ σύνηθες εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας. Καίτοι ὅλοι τὴν θαυμάζομεν πάντα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς ψυχῆς μας καὶ μολονότι ὁρμᾷ μὲ τὴν ἴδια πάντα ὁρμὴν, ἡ προσοχὴ ὅμως τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει δὲν εἶνε πλέον ἀμέριστος ὅπως ἦταν στὰ παληὰ καὶ τὰ καλὰ τὰ χρόνια..

ΗΣΑΝ ΑΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΤΕ

Ὁ ἐφημέριος (εἰς τὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος διαρκῶς μαλώνει μὲ τὸν γειτονά του). Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις, κὸ Θωμᾶ, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπεν· ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν ;»

Ὁ χωρικός. - Πολὺ καλά, παπᾶ μου ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴν οἱ ἄνθρωποι δὲν κατοικοῦσαν τόσον κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

ΑΦΟΥ ΗΤΑΝ ΧΑΡΙΣΜΑ

Ὁ Θωμᾶς (στὸ μανάβικο). — Πόσο τ' ἀχλάδια, μανάβη ;

Ὁ μανάβης. - Μιὰ πεντάρι τὸ ἕνα. Πέντε στὴν εἰκοσάρα.

Ὁ Θωμᾶς. - Τότε δῶσέ μου, νὲ παρακαλῶ, τὸ πέμπτον.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΔΗΤΕ ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΑΡΕΤΕ

Ἦταν τεμπέλης ὁ φτωχὸς,
ποῦ γιὰ τὴν τεμπελιά του
παράσημο τοῦ δώσανε
μιὰ μέρα οἱ ὑπουργοί.
Ἀπ' τὴν μεγάλη τεμπελιὰ
τοῦχε κοπῇ ἡ μιλιά του,
ποῦ ἂν μιλοῦσε κάποτε,
μποροῦσε νὰ πνιγῇ.

Μὰ κάποτε βαρέθηκε
νἄνε διαρκῶς τεμπέλης
καὶ μιὰ γυναίκα ἐζήτησε
κι' αὐτὸς νὰ παντρευτῇ,
γιατ' ἡ γυναίκα πάντοτε
—παιδί μου, τί τὰ θέλεις—
τὸν πειὸ τρανὸ τεμπέλαρο
τὸν κάνει δουλευτή.

Τρέχει λοιπὸν ὁ Λαγιαρνῆς
στὸν ὡρισμένο τόπο,
ποῦ ἡ νύφες ἐσυνάζοντο
γιὰ νἄβρουνε γαμπρό.
Δένει τὰ δυὸ τὰ μάτια του
κι' ἔτσι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο
γυναίκα γύρευε νὰ βρῇ
καὶ νάμπῃ στὸν χορό.

(Μὴ σᾶς φανῇ παράξενο,
ποῦ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια
ὅλοι οἱ ἄνδρες σήμερα
παντρεύονται.... Γιατί
τέτοια εἶνε σήμερα γιὰ μᾶς
τῆς νύφης τὰ γινάτια,
κ' ἀλλοίμονο σ' ἐσένανε
καὶ τοὺς ἀλλοὶ σ' αὐτή.)

Ἦτανε νύφες ἄπειρες
δασκάλες καὶ μαμῆδες
γεροντοκόρες φρουΐ-γκλασὲ
κι' ἀφράτες κοπελλιές.
Ἦτανε χῆρες δυὸ μηνῶν,
ἦταν ξανθὲς ἀτθίδες
καὶ κοριτσάκια. ποῦχανε
στὰ μάγουλα ἐλῆές.

Βουτᾷ ὁ δόλιος Λαγιαρνῆς,
βουτᾷ καὶ πιάνει μία
κ' ἀμέσως ἀπ' τὰ μάτια του
τ' ἄσπρο πανὶ πετᾷ,
ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ νὰ χαρῇ
τοῦρθε λιποθυμία
κι' ὅλες ἡ νύφες τρέξανε
στὸν ἄρρωστο κοντά.

Αὐτὴν, ὅπου ἐδιάλεξε
γιὰ πρώτη του γυναῖκα
ἦταν αὐτὴ, π' ἀγάπησε
μικρούλης μιὰ φορά,
ἦταν αὐτὴ, π' ἀγάπησε
μετ' αὐτόνε δέκα,
κορίτσι / κακορρίζικο
μὲ γοῦστα αὐστηρά.

Ο ΛΑΓΙΑΡΝΗΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ Ο ΛΑΓΙΑΡΝΗΣ ΜΑΣ ΠΑΕΙ

Ὡς τόσο, ὁ γάμος ἔγεινε
Εἰς τοῦ γαμπροῦ τὸ σπίτι
τριγύρω ἀπὸ ροδόκρινα
κι' ὁλόλευκα κεριά.
Ὕστερα ἡ νύφη τὸν γαμπρὸ
τὸν ἔσυρε ἀπ' τὴ μύτη
κ' ἔτσι σὲ μιὰ παράμερη
τὸν ἔφερε γωνιά.

Κ' ἐκεῖ τοῦ δίνει διαταγὴ
νὰ κάνῃ τὸν σταυρό του
καὶ τρεῖς μετάνοιες εἰς τὴν γῆ
νὰ κάνῃ στὴν σειρά....
Μὰ ὁ γαμπρὸς, σὰν νἄβλεπε
στὴν μέση τὸν ἐχθρό του,
ἀρχίζει νὰ κορδώνεται
καὶ νὰ μιλάῃ γερά.

Δὲν πρόφθασ' ὅμως ὁ φτωχὸς
νὰ πῇ τὴν πρώτη λέξι
καὶ ἕνας φοῦσκος δυνατὸς
τ' ἀνάσει ἐκδικητής...
Κυττάει νὰ φύγῃ γρήγορα
πρὶν ἄσχημα τὰ μπλέξῃ,
μὰ ἦταν χειροπόδαρα
δεμένος, σὰν. λῃστής.

Κείνη τὴν ὥρα τὰ πουλιὰ
κι' ὅλα μαζῆ τ' ἀηδόνια
στοὺς νεονύμφους ψάλλανε
τραγοῦδι γιορτερὸ
κι' ὅλα μαζῆ τοὺς εὔχονταν
νὰ ζήσουν χίλια χρόνια
καὶ νὰ μὴ δοῦν στὸν βίο τους
ποτὲ κακὸ καιρό.

Κάποτ' ὁ κόσμος ρώταγε
γιὰ τοὺς συζύγους ὅλους
—Μὰ πότε θὰ τοὺς δέσουνε
γιὰ νὰ τοὺς σωφρονίσουν ;—
Μὰ σήμερα, ποῦ αἱ σύζυγοι
περνοῦν καὶ τοὺς διαβόλους,
γιὰ τοὺς συζύγους μ' ἐρωτοῦν
— Γιὰ πές μου.... θὰ τοὺς λύσουν ;—

ΜΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑ ΖΑΧΑΡΗ

Κλᾶφτε, κορίτσια καὶ παιδιὰ
μαζῆ μὲ τὸν μπακάλη
καὶ πάλι λείπει ἡ ζάχαρη,
συντρόφοι μου χαζοὶ,
κι' ἂν πρὶν τὴν ζάχαρη ἔτρωγα
κ' ἐγὼ μὲ τὸ κουτάλι,
τώρα τὴν τρῶν' οἱ ἐφοπλισταὶ
κ' ἡ κόρες τους μαζῆ.

Μὰ ἐγὼ στοὺς ἀναγνώστας μου
κ' ἀπὸ τὰ δύο γένη,
στοὺς ἀναγνώστας, ποῦκανα
καθένα νὰ γελᾷ,
μιὰ κουταλίτσα ζάχαρη
ποῦχα γι' αὐτοὺς κρυμμένη
τοὺς τὴν χαρίζω σήμερα
κι' ἂς κάνουνε καλά.

Μὰ πρὶν νὰ τὴν μοιράσουνε
τὴν ζάχαρη π' ἀφίνω,
κάποια ἰδιαιτέρα προσοχὴ
νὰ δώσετε ἀξίζει.
Προσέξατε στὴν ζάχαρη,
ποῦ σήμερα σᾶς δίνω,
γιατ' ἔχει τὸ ἐλάττωμα
στὸ τέλος νὰ πικρίζῃ.

Βρὲ ἀσχημοκόριτσα, λίγη—
λίγη τὴν χάζαρη
Ὁ Σβέντζος σας